

1 Corinteni - Comentarii F. B, Hole

Către toți sfinții din orice loc (vers. 1-3)

Trebuind să scrie cu o notă corectivă, Pavel subliniază în mod foarte natural de la început locul și autoritatea apostolică pe care le avea de la Dumnezeu; și apoi își asociază pe unul dintre ai lor. Sostene venea din Corint (Fapte 18.17) și se pare că se întorsese la Dumnezeu după ce a fost bătut de greci, socotit ca mai-mare al sinagogii, înlocuind pe Crisp, care se întorsese la Dumnezeu cu puțin timp înaintea lui. Două fapte importante ne sunt aduse înaintea în versetul 2. Întâi, că numai cei care au fost sfințiți în Hristos, care au fost sfințiți prin chemarea lui Dumnezeu și care cheamă pe Isus ca Domn formau adunarea lui Dumnezeu din Corint. Al doilea, că deși epistola era scrisă în primul rând către adunarea din Corint, totuși în al doilea rând toți care chemau pe Hristos ca Domn erau avuți în vedere, în orice localitate ar fi fost. Același Domn era „și al lor și al nostru” și pentru acest motiv toți sfinții erau sub o Autoritate comună. Este bine să notăm cu grijă acest prim fapt, pentru că acest cuvânt, biserică, este folosit astăzi cu o mare varietate de înțelesuri. Adevăratul ei înțeles îl avem potrivit Scripturii din acest verset. Numai credincioșii adevărați sunt sfinți, sfințiți în Hristos. De altă parte, este o realitate că unii pretind că și ei cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos fără să fie adevărați credincioși, și din această cauză apostolul Pavel în unele pasaje se ocupă de ei pe baza mărturisirii lor și spune unele lucruri care ar sugera că unii dintre ei s-ar putea să nu fie ce pretind. Totuși, vorbind în general, dacă cineva dă mărturie de credință, trebuie primit ca fiind credincios, până ce se va dovedi altfel. De asemenea, este bine să observăm și să înțelegem al doilea fapt, cu semnificația lui și cu consecințele care vin din el. Ni se arată foarte clar că deși fiecare adunare își are condițiile ei locale, situația și responsabilitatea ei, totuși ea nu poate fi separată de întreg – de Adunarea lui Dumnezeu sub aspectul ei universal. Ordinea pe care apostolul o stabilește (poruncește) pentru corinteni este totodată stabilită pentru toți sfinții din orice loc. Disciplina care avea să fie primită la Corint, în timp ce era imediat făcută la Corint, își avea aceeași însemnătate după aceea în întreaga biserică. Recunoașterea acestui fapt ne ferește de greșeala de a trata fiecare adunare ca și cum ar fi o unitate independentă și autonomă – de a sublinia importanța adunării locale atât de mult încât să umbrim realitatea unității întregii biserici a lui Dumnezeu.

Comuniunea cu Fiul Său (vers. 4-9)

Dorința apostolului Pavel era ca harul și pacea să fie peste ei. Era în mod evident destulă neînțelegere între ei, care ar fi fost înlăturată printr-o mai mare măsură de har dăruită lor. Totuși, harul lui Dumnezeu le fusese dat în Hristos, așa cum spune versetul 4, și aceasta îi mișca inima spre mulțumire față de Dumnezeu. Mai mult, din harul lui Dumnezeu veniseră toate darurile pe care le aveau, în timp ce așteptau venirea Domnului. Dumnezeu, care îi chemase la comuniunea cu Fiul Său, este credincios și măreț în bunătate, și prin urmare el era pe deplin încrezător că ei vor fi întăriți, fără vină până la sfârșit. Notați cât de des este numit Domnul Isus Hristos în cele dintâi 9 versete și cum orice lucru este atribuit Lui și se referă la El. Este Numele Său, harul Său, mărturia Sa, ziua Sa, comuniunea Sa. Aceasta întărește, și este potrivită să întărească, mustrarea destul de tare pe care apostolul o începe în versetul 10. Erau dezbinări sau partide printre ei, care conduceau la lupte și ceartă. Aceste partide dădeau o lovitură faptului că ei fuseseră chemați la comuniunea cu Cel care este Fiul lui Dumnezeu și Domnul nostru. Când David era la Adulam, în timpul respingerii lui de către Saul, veneau oameni în mare număr la el, să fie în aceleași condiții, iar el devenise căpătenia lor. Ei erau în comuniune cu el, pentru că el era figura centrală. Dacă el ar fi fost învins, comuniunea ar fi încetat. Noi suntem chemați în comuniunea Unuia care, de asemenea, este respins, totuși înfinat mai mare ca David. Cel care ne este Căpătenia este Fiul lui Dumnezeu. Comuniunea de care aparținem este dominată de El, fără rival.

Dezbinări și ceartă (vers. 10-17)

În lumina aceasta, cât de mare este răul de a face partide sau a avea spirit de partidă, chiar dacă nume de mare cinste ar fi atașate de aceste partide, sau chiar însăși numele lui Hristos ar fi luat pentru a forma o partidă! Din versetul 6 al capitolului 4 înțelegem cum corintenii își făceau partide în jurul oamenilor care aveau dar în adunarea lor, iar apostolul s-a ferit să menționeze numele lor, punându-l pe al Său, al lui Apolo și al lui Petru. În felul acesta el menținea bunăcuviința delicată, caracteristică creștinismului, și în același timp sporea efectul argumentului său. Apostolul Pavel era tatăl lor spiritual, dar chiar a spus „și eu sunt al lui Pavel” nu era de admis. Dezbinările – adică schimele sau partidele – duc întotdeauna la certuri. Dorința lui Dumnezeu este ca noi să fim uniți într-un gând și o judecată. Deși la depărtare, vești despre starea tristă a corintenilor ajunseseră la urechile lui Pavel, și el s-a purtat cu credincioșie față de ei. În același timp, el spune deschis de la cine i-au venit informațiile. Casa Cloei nu putea da informații împotriva lor și totuși să rămână anonimă, spunând: „Să nu știe nimeni că noi ți-am spus!” De asemenea, apostolul însuși se ferea de acuzații vagi și neprecise. Era foarte clar și hotărât în ce spunea: „Vorbesc dar despre aceasta...” (vers. 12). Dacă felul acesta de comportare ar fi luat în seamă când ar trebui să fie aduse înaintea unelor învinuiri, bine ar fi. Întrebările din versetul 13 sunt puse cu un scop precis. Hristos este Unul singur. Numai El a fost răstignit pentru noi. Numai pentru Numele Lui am fost botezați. Apostolul era mulțumit că deși fusese mult timp în Corint, nu botezase pe mulți dintre ei, ci vreo doi sau trei. În însărcinarea dată celor doisprezece (Matei 28 și Marcu 16) botezul avea un loc proeminent. În însărcinarea dată de Hristos lui Pavel tot accentul a fost pus pe predicarea evangheliei, și nu pe botez. Este posibil desigur ca botezul să fi avut o parte în aceste dezbinări și certuri de la Corint. Oricum, versetul 17 arată foarte clar că nu botezul, ci evanghelia crucii lui Hristos este lucru de cea mai mare importanță. Și mai mult, crucea trebuie să fie predicată în așa fel încât să nu-i fie făcute zadarnice înțelesul și puterea.

Cuvântul crucii (vers. 18-24)

Aceasta ne aduce la versetele 18 până la 24, un text important în care ni se descoperă puterea reală și însemnătatea crucii lui Hristos: crucea, ca trecerea asupra omului a sentinței de condamnare, și aducerea nimicirii asupra înțelepciunii lui; și în același timp ea introduce puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor care cred. Crucea lui Hristos este punctul în care, în măsura ei supremă, lumea și-a luat asupra ei răspunderea de a se contrazice cu Dumnezeu. Ea a dat pe Fiul lui Dumnezeu morții, o moarte împlinită cu cel mai mare dispreț și rușine. Dumnezeu a acceptat provocarea, și ca rezultat crucea a devenit și suprema dovadă a nebuniei înțelepciunii omenești, a descalificării și a înlăturării de către Dumnezeu chiar și a celui mai mare și mai înțelept dintre oameni. Din cauza aceasta apostolul Pavel a fost trimis să predice evanghelia într-un fel care nu dă nici cea mai mică importanță înțelepciunii omenești. De asemenea, din cauza aceasta crucea rămâne ca „marea despărțire” între oameni oriunde este predicată cu credincioșie. De o parte stau „cei care pier”, de cealaltă „noi

care suntem mântuiți”. De care anume clasă aparține cineva se poate spune când observi atitudinea individuală față de predicarea crucii. Pentru unii nu este decât nebulie, pentru că ei sunt de acord cu lumea și înțelepciunea ei. Pentru ceilalți, ea este puterea lui Dumnezeu, și aceasta pentru mântuire. Dumnezeu mântuiește prin nebulia predicării. Ideea care trebuie observată în versetul 21 nu este că predicarea apare ca o metodă nebulă – dacă ai compara, de exemplu, cu faptele – ci mesajul predicat acum, cuvântul crucii, este nebulie după noțiunile omenești, dar este înțelepciune și putere potrivit lui Dumnezeu. Lumea își are înțelepciunea ei. Când Fiul lui Dumnezeu a venit în atingere cu ea și sub posibilitatea ei de cercetare, lumea l-a privit potrivit cu standardele înțelepciunii ei, l-a acuzat că lucrând cu puterea căpeteniei demonilor, și l-a răstignit. Înțelepciunea lumii nu l-a făcut pe om în stare să-l recunoască pe Dumnezeu atunci când l-a văzut; mai degrabă l-au confruntat cu diavolul. Dacă acesta este rodul copt al înțelepciunii lumii, atunci ea este cu totul fără vreo valoare în lucrurile lui Dumnezeu și condamnată de Dumnezeu. Și aceasta este situația, fie că privim la evrei, fie la națiuni. Atât iudeii, cât și grecii aveau particularitățile lor. Unii cereau semne, ca urmare a intervențiilor miraculoase ale lui Dumnezeu în trecutul istoriei lor: numai un semn i-ar fi putut satisface. Ceilalți aproape că se închinau rațiunii omenești, și nu aveau nevoie de ceva care nu se potrivea cu noțiunile filosofice din timpul lor. Și pentru unii și pentru alții Hristos răstignit era o pricină de poticnire. Iudeii îl așteptau pe Hristos, însă El trebuia să fie o Persoană splendidă și cu totul senzațională. Grecii ar fi spus bun-venit unui nou filosof care să ducă speculațiile lor la o culme plină de triumf. Și unii și alții erau jigniți cu un Hristos răstignit. Un astfel de Hristos era o piatră de poticnire fără speranțe pentru iudeu și părea absurd dincolo de orice cuvânt pentru grec. Dar nu este un alt Hristos decât Hristos care a fost răstignit. Și prin har, nu un alt Hristos este dorit de noi. Pe de altă parte, noi suntem printre cei „care sunt mântuiți”. Noi suntem chemați (vers. 24) de Dumnezeu, chiar dacă altădată eram printre iudei sau națiuni, și noi putem vedea că Hristos în adevăr este și puterea, și înțelepciunea lui Dumnezeu. El va zădărnici toate planurile mărețe ale oamenilor făcute cu mare înțelepciune și va stabili ceea ce Dumnezeu a plănuț. În același timp, înțelepciunea și puterea Lui au lucrat mântuirea noastră. Din punct de vedere omenesc, crucea poate fi nebulia și slăbiciunea lui Dumnezeu, dar ea este în același timp și mai înțeleaptă și mai puternică decât oamenii.

Semnificația crucii lui Hristos (vers. 25-29)

Să revedem acum aceste 25 versete ca să nu pierdem sensul argumentului apostolului în toate acestea. Corinteni îi înălțau pe oameni – pe niște creștini, fără îndoială, și probabil foarte dotați – ca drept conducători ai partidelor lor în adunarea lui Dumnezeu. Aceasta în fapt dădea o lovitură poziției supreme a lui Hristos; și arăta că omul, puterea lui, înțelepciunea lui, darurile lui, aveau în mare măsură un loc prea mare în gândurile lor. Aceasta arăta în schimb că ei înțeleseseră destul de puțin semnificația crucii lui Hristos, care pune sentința condamnării lui Dumnezeu asupra omului și a înțelepciunii lui. De aici rezultă predicarea crucii de către apostol, și de aici înlăturarea înțelepciunii omenești în felul în care el o predica. Nevoia de predicare a crucii în felul lui Pavel nu este mai puțin simțită în secolul nostru decât în cel dintâi. Probabil este chiar mai mare, întrucât mai mult ca niciodată astăzi se pune accentul pe măreția și gloria și înțelepciunea omului. Niciodată oamenii, uneori chiar și cei care se numesc creștini, nu s-au simțit atât de mult încântați de puterea lor. Și totuși niciodată nu s-a dovedit lipsa lor de adevărată înțelepciune. Crucea pune toate în adevăratul lor loc. Ea face ca toate să depindă de Hristos care a suferit aici. Ea face să fie nimic omul care l-a pus pe ea (pe cruce). Și este drept să fie așa. Am învățat noi și am înțeles sensul pe care-l are crucea? Multe milioane de persoane din creștinătate au schimbat-o într-un simbol elegant care să fie pus pe clădiri folosite cu scop religios, sau chiar purtate pe piept, făcute din aur și pietre scumpe. Partea noastră să fie s-o gravăm pe „tablele de carne ale inimii”, încât să ne ferim și să terminăm cu gloria ieftină a omului, și întotdeauna să căutăm gloria lui Hristos; în felul acesta vom evita să dăm mare importanță vreunui om, chiar și a celui mai bun om, și mai presus de toate de a ne da importanță nouă înșine. Pentru noi, Hristos să fie cel dintâi, Hristos până la sfârșit, Hristos de la un capăt până la altul al căii – Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. După ce a dezvăluit semnificația crucii lui Hristos, apostolul continuă să arate că înțelesul ei a fost întărit de rezultatele pe care le-a produs. El îi roagă pe corinteni să se uite la chemarea lor, pentru că prin predicarea crucii fuseseră chemați. Dar puțini dintre ei erau cunoscuți că făceau parte din cei înțelepți sau puternici sau de neam ales din lume. Dimpotrivă, pentru că toți aceia erau înclinați să se împiedice de un astfel de mesaj. Dumnezeu a ales mai degrabă pe cele ne bune, cele slabe, cele de jos, cele disprețuite, și chiar pe cele care nu sunt. În fiecare caz apostolul le vorbește fără îndoială potrivit cu ceea ce erau ei în ochii oamenilor, și este uimitor că Dumnezeu a trebuit să aleagă și să folosească pe unii ca aceștia pentru a-i face de rușine și a-i înlătura pe cei care se socoteau ei înșiși înțelepți și onorabili. În același timp, aceste cuvinte ar putea fără îndoială să fie aplicate la ceea ce corinteni fuseseră în adevăr în zilele dinaintea întoarcerii lor la Dumnezeu, și deci minunea este că ei au devenit ceea ce erau acum, ca rod al alegerii și lucrării lui Dumnezeu. Dar din orice punct de vedere am privi, semnificația crucii este aceeași. Rezultatele practice ale alegerii lui Dumnezeu și a chemării Sale prin predicarea crucii erau de așa fel încât să nu aducă onoare omului. Nici o făptură să nu se laude înaintea Lui! Cine se laudă să se laude în Domnul.

Ce suntem în Hristos (vers. 30-31)

Mulțimea motivelor pentru care noi cei credincioși ne putem lăuda în Domnul ni se dau în versetul 30. Noi suntem „în Hristos Isus”, având parte de viața Lui și fiind în comuniune cu El. Și aceasta, „de la Dumnezeu” și în nici un fel de la om. Dumnezeu însuși este izvorul acestui întreg har care a ajuns până la noi. Este adevărat, desigur, că noi suntem „din Dumnezeu”, așa cum este clar spus în 1 Ioan 4.4, și pentru că suntem „în Hristos Isus” suntem din Dumnezeu. Dar aceasta cu greu ar rezulta din versetul care ne stă înainte, ci mai ales că totul este de la Dumnezeu și nu de la om, fie că ne gândim la ceea ce suntem în Hristos, fie la ceea ce avem în Hristos. În versetul 30 avem expresia „din El” și apoi „de la Dumnezeu”. Hristos care a fost răstignit s-a făcut pentru noi toate aceste lucruri de la Dumnezeu. Înțelepciunea este prezentată întâi, întrucât ea este pusă în discuție. Avem nevoie de ea, pentru că păcatul ne-a afundat în ignoranță și nebulie. Dar apoi păcatul ne-a aruncat într-o stare de vină și de condamnare; de aceea avem nevoie de dreptate. De asemenea, în murdărie și în stricăciune; și atunci avem nevoie de sfințire. Și în lanțuri și în robie; deci avem nevoie de răscumpărare. Răscumpărarea vine cea din urmă, întrucât este un termen care include partea finală, răscumpărarea trupurilor noastre la venirea Domnului. Crucea exclude în principiu orice laudă a omului. Lucrarea lui Dumnezeu în legătură cu predicarea crucii o exclude și în practică. Trebuie numai în Domnul să ne lăudăm, dacă ne lăudăm în vreun fel.

Predicarea crucii de către apostolul Pavel (vers. 1-5)

Când Pavel a fost trimis să predice evanghelia, el a fost învățat să facă această lucrare în așa fel încât să-i fie aprobat de Dumnezeu mesajul prezentat. El vorbea despre acest lucru în versetul 17 din capitolul 1. A lucrat el așa cum spusese? Desigur. Și în versetele cu care începe capitolul 2, el amintește corintenilor spiritul care l-a caracterizat când a venit la ei și felul predicării lui. Versetul 1 ne dă stilul predicării lui. Versetul 2, subiectul mesajului lui. Versetul 3, spiritul care l-a caracterizat. În versetul 4 revine la stilul predicării lui, dar adăugând în ce stătea puterea lui. Versetul 5 ne arată scopul pe care-l avea în vedere. În ce privește stilul, el nu era un orator deosebit de priceput în arta de

a mișca pe oameni printr-o vorbire admirabilă și înduplecătoare. El le evita pe toate acestea, sprijinindu-se numai pe Duhul Sfânt și pe puterea Sa. Ca temă, el avea numai pe Hristos și crucea Lui. Subliniem cuvintele „la voi” (vers. 1). Știa tendințele corintenilor, cu marile lor pretenții în ce privește filosofia și intelectul omului. Nu avea să vină în legătură cu ei pe terenul lor și să fie atras în discuții filosofice preferate de ei. El se hotărâse ca printre ei să nu știe altceva decât pe Hristos răstignit. Apostolul Pavel și-a început viața creștină cu Hristos glorificat, totuși el știa bine că dacă ei nu vor crede în Hristos răstignit și nu-L vor cunoaște în acest fel, nu s-ar face nimic în felul lui Dumnezeu. Adevărul despre un Hristos răstignit avea să pună în țărână propria lor mândrie și glorie: și până ce omul nu coboară în țărână, nu poate începe cu Dumnezeu. Și însuși spiritul lui Pavel se menținea în felul acesta. El nu venea în mijlocul lor cu sunete puternice de trâmbițe, anunțându-se ca fiind „cel mai puternic predicator din Palestina” sau ceva în felul acesta, cum este obiceiul în secolul nostru. Cu totul altfel! Slăbiciune, teamă, tremur, la acestea se referă el. Era deosebit de conștient că firea păcătoasă era încă în el, încât cu ușurință s-ar fi putut depărta de la credințioșia față de Stăpânul lui și ar fi alunecat în ceva care nu era de la Dumnezeu. Știa că puterea diavolului ținea inimile corintenilor în întuneric. De aici teama și tremurul lui. Și de aici, de asemenea, locul pentru arătarea puterii Duhului lui Dumnezeu și dărâmarea întăriturilor diavolului în inimile oamenilor. Să dea Dumnezeu să fie făcut mai mult loc pentru lucrarea acestei puteri și astăzi! Atunci am putea vedea mai mulți oameni întorși la Dumnezeu care să-și aibă credința întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea Lui.

Înțelepciunea care nu este a veacului acestuia (vers. 6)

Până la sfârșitul versetului 5, apostolul a menționat de opt ori înțelepciunea omenească, în fiecare caz dându-i toată neîncrederea. De aceea unii și-ar putea închipui că orice fel de înțelepciune ar fi de disprețuit. Alții, de asemenea, ar presupune că și credința creștină ar apela numai la sentimente și emoții, și de aceea nu are în ea nimic vrednic de atenția unui om care gândește. Astfel, în versetul 6 apostolul amintește corintenilor că însăși credința este plină de înțelepciune, dar nu a celor mari de pe pământ. Totuși ea este înțelepciune al cărei caracter este pentru „cei desăvârșiți”, care au crescut, sunt maturi. Putem fi credincioși, dar atât timp cât suntem în vreo nesiguranță cu privire la poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, atât timp cât suntem în chinurile preocupării cu noi înșine, cu întrebări în legătură cu eliberarea de sub puterea păcatului, nu avem nici inimă, nici liniște ca să învățăm înțelepciunea lui Dumnezeu așa cum este exprimată în sfaturile și planurile Sale, care altădată erau ascunse, iar acum au fost făcute cunoscute. În alt loc din Scriptură se vorbește despre Satan ca „dumnezeul veacului acestuia”. El folosește pe „stăpânitorii” veacului acestuia ca să expună înțelepciunea veacului acestuia, în timp ce le orbește mințile ca să nu cunoască înțelepciunea lui Dumnezeu care a fost rânduită (predestinată) mai înainte de veacuri. El a orbit mințile oamenilor care au răstignit pe Domnul gloriei când a venit aici. Aceasta este o acuzare teribilă! Domnul suprem al gloriei a fost condamnat la o moarte de înjosire și rușine unică, și aceasta nu atât de gloata ignorantă, cât mai ales de stăpânitorii veacului acestuia. Însăși inscripția de pe cruce a fost scrisă în greacă, latină și ebraică. Grecii erau incontestabil stăpânitorii intelectuali ai veacului. Romanii erau stăpânitorii îndemânatici în faptele de arme și în guvernare. Evreii erau stăpânitorii fără rival în ale religiei. Și toți aceștia au fost implicați în răstignirea Domnului gloriei. Deci toți și-au arătat completa ignoranță a lui Dumnezeu și toți s-au adus ei singuri sub judecata Lui. Stăpânitorii veacului acestuia „se vor duce”. Ce umilitor pentru ei! Nu numai că „priceperea celor pricepuți” va fi „înlăturată” (1.19), dar însăși stăpânitorii veacului acestuia se vor duce, vor ajunge de nimic. Rezultatul final al tuturor faptelor înțeleptilor este Nimic. Oamenii înțelepți, ei înșiși ajung de Nimic. În contrast cu aceasta ni se spune de apostolul Ioan: „cel care face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”, după cum avem și cuvintele Domnului către ucenicii Săi, ca „roada voastră să rămână”. Cel credincios, și numai el, are putere să se angajeze în ceea ce rămâne pentru eternitate. Să chibzuim cu mare atenție lucrul acesta și viețile noastre să fie dominate de ce este etern!

Înțelepciunea lui Dumnezeu rânduită spre gloria noastră (vers. 7-9)

Este un gând minunat că înțelepciunea lui Dumnezeu, odinioară ascunsă, dar acum făcută cunoscut, a fost „rânduită” (predestinată) înainte de veacuri spre gloria noastră. Nu numai că noi înșine am fost aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii, dar înțelepciunea lui Dumnezeu avea în vedere gloria noastră înainte de a începe veacurile, și totul a fost rânduit atunci. Și ce rânduieste Dumnezeu va ajunge întotdeauna la împlinire când va veni ceasul. Gloria noastră deci este sigură și este în legătură cu gloria lui Hristos, și complementară ei. Gloria lui Hristos este supremă, dar gloria noastră este tot atât de sigură ca a Lui, și, tot așa, rânduită de Dumnezeu. Ceea ce a fost rânduit, potrivit versetului 7, a și fost „pregătit” (vers. 9), iar lucrurile pregătite sunt cu totul dincolo de înțelegerea omului, de ce poate vedea ochiul lui, de ce poate simți inima lui. Multe lucruri le înțelegem folosind ochii – adică, prin observare. Înțelegem alte lucruri folosind urechile, ascultând ceea ce ajunge până la noi – adică, prin tradiție. Alte lucruri le înțelegem instinctiv cu inima – adică, prin intuiție. Lucrurile lui Dumnezeu nu le înțelegem prin nici una din aceste căi; numai prin revelație ajung să fie înțelese, așa cum arată versetul 10.

Cunoașterea prin revelație, comunicarea prin inspirație (vers. 10-13)

Lucrurile pregătite au fost revelate de Duhul. Iar „nouă” din vers. 10 înseamnă în primul rând apostolilor și profeților cărora le-a fost făcut întâi cunoscut adevărul. Adevărul a ajuns la mulțimea sfinților prin ei, cum vom vedea îndată. Dar în versetul 11 aflăm despre competența Duhului de a face revelații, pentru că El este Duhul lui Dumnezeu. Numai duhul omului poate cunoaște în adevăr lucrurile omenești. Tot așa, numai Duhul lui Dumnezeu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu și le poate face cunoscut. Dar cei credincioși au primit Duhul lui Dumnezeu, așa cum se precizează în versetul 12. În felul acesta suntem în stare să înțelegem lucrurile lui Dumnezeu. Nici cercetarea, nici experimentarea, nici învățătura, nici puterile intelectuale, nu ne pot da această competență, numai Duhul lui Dumnezeu ne-o poate da. Să punem la inimă foarte mult acest lucru, pentru că trăim într-o perioadă marcată de cercetare și experiment și de activitate intelectuală și de obicei se presupune că mintea omenească este capabilă să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu așa cum se înțeleg lucrurile omului. Dar ea nu este capabilă. De aceea se fac mari greșeli spirituale de oameni învățați. Sunt bine calificați în lucrurile omenești; totuși sunt orbi și ignoranți în lucrurile divine. Suntem noi pasionați să cunoaștem lucrurile lui Dumnezeu? Desigur, ar trebui. Avem un interes personal în ele. Lucrurile „rânduite”, „pregătite” și „descoperite” ne-au fost „dăruite de Dumnezeu” (vers. 12). Le avem noi, și ne bucurăm noi de înțelegerea primită? Ar trebui să le avem, pentru că lucrurile descoperite sfinților apostoli și profeți ai lui Dumnezeu ne-au fost comunicate prin cuvinte în felul rânduit de El. Așa ne spune versetul 13: „comparând cele spirituale prin mijloace spirituale”. Aici apostolul pretinde clar că vorbea sub inspirație dată de Dumnezeu; și, mai mult, și în cuvintele pe care le scria. Inspirația pe care o pretindea se referea desigur la „cuvinte”. Dacă nu am fi primit în Scripturi (așa cum sunt ele în original) gândurile lui Dumnezeu îmbrăcate în cuvintele alese de Dumnezeu, nu am avea nicidecum o inspirație de o valoare reală.

Lipsa de înțelegere a omului natural și înțelegerea de către omul spiritual (vers. 14-16)

Ultima verigă din acest lanț minunat este „a judeca” (sau a deosebi, a înțelege). Dacă astăzi noi nu deosebim lucrurile lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu suntem folosiți de el, chiar dacă el ne-a fost rânduit, pregătit, dăruit și comunicat. Cuvintele Lui sunt ale noastre, dacă suntem în adevăr creștini; dar pentru binecuvântarea practică astăzi, noi trebuie să le înțelegem, să le deosebim. Și aceasta, prin același Duh prin care ele ne-au fost revelate și comunicate. Pentru a deosebi lucrurile, avem nevoie de o bună condiție spirituală. „Omul natural”, adică omul neîntors la Dumnezeu, nu le înțelege deloc. Cel „spiritual”, adică omul întors la Dumnezeu, în care nu numai că locuiește Duhul lui Dumnezeu, dar este și condus și caracterizat de El, acesta le poate înțelege. Pentru că avem Duhul, avem gândul lui Hristos. Fiind conduși de Duhul, ochii inimii ni se deschid ca să înțelegem. Numai credinciosul spiritual are vederea spirituală ca să vadă clar lucrurile. Mult timp în urmă cineva se plângea: „Eu nu pot înțelege. Aș vrea mai multă lumină!” I s-a dat un răspuns: „Nu de mai multă lumină ai nevoie; este vorba de ferestrele pe care le ai!” Și era adevărat ce i s-a spus. Dacă Duhul lui Dumnezeu curăță ferestrele sufletelor noastre, în curând vom vedea clar.

Carnali: nici spirituali, nici naturali (vers. 1-3)

La începutul versetelor din capitolul 3 apostolul îi aduce pe corinteni față în față cu adevărata lor condiție, în cuvinte foarte clare. Fiind îmbogățiți „în orice cuvânt și în orice cunoștință”, ei și-au închipuit că erau vrednici de mare laudă. Faptele însă arătau că ajunseseră într-o stare care trebuia dezaprobată. Ei nu erau spirituali, ci carnali. Ei nu erau oameni „naturali”, pentru că omul în starea lui fără Dumnezeu este „natural”. Nu erau nici spirituali, pentru că omul spiritual este luminat și călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Ei erau carnali, pentru că omul carnal, așa cum se spune în acest text, este omul care, deși are Duhul, nu este călăuzit de Duhul, ci de firea lui. Fiind carnali, apostolul Pavel i-a hrănit cu lapte, nu cu hrană tare; adică îi învățase în lucrurile elementare ale credinței și nu le spusese prea mult din înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu, despre care amintea în capitolul 2. Corintenii totuși nu puteau suporta ce spunea apostolul împotriva lor și vroiau să nu-i primească nicidecum cuvintele. De aceea apostolul își menține cuvântul, referindu-se din nou la dezbinările lor cu anumiți conducători de partide, care au dus la invidie și la ceartă. În toate acestea ei umblau în felul omului, și nu erau conduși de Duhul lui Dumnezeu.

Nu sunteți voi carnali? (vers. 4)

Dacă apostolul Pavel ar fi scris astăzi, ce ar fi spus? Ce ar fi putut spune decât același lucru, adăugând o mare subliniere a acestei situații! Dezbinarea adevaților sfinți în sau printre multe partide sau secte cu greu ar merge mai departe decât au ajuns până acum. Poate că și noi respingem această învinuire. Poate zicem: „Nu suntem noi cinstiți în noi înșine? Nu avem noi mai multă lumină? Nu prezentăm noi corect Scriptura?...” Răspunsul care ne-ar veni ar fi: Când unii spun „noi suntem ai lui A” și puțini „noi suntem ai lui B”, în timp ce mulți ar spune „noi suntem ai lui X”, iar mulțimea ar zice „noi suntem ai lui Z” – nu sunteți voi carnali? Vorbind în felul acesta nu înseamnă că nu luăm în seamă faptul că se pot găsi și unii spirituali. Erau unii și printre corinteni, așa cum ne arată alte capitole. Dar spunem că acei care sunt cu adevărat spirituali vor fi cei din urmă oameni de pe pământ care să dorească să se distingă ca excepționali, proeminenți și deosebit de însemnați. Ei știu că aceasta ar fi chiar calea care ar ajuta la răul dat aici pe față, pentru că în curând s-ar afla ei înșiși printre căpeteniile de partide. Nu! Spiritualitatea lor se va arăta mai degrabă în smerenie și în mărturisirea care face din păcatele poporului lui Dumnezeu, ca fiind ale lor. Se vor ruga în spiritul din Ezra 9.6: „Nelegiuirile noastre s-au înmulțit până peste capetele noastre și vina noastră a crescut până la ceruri”, deși el personal avusese foarte puțină părtășie în toate acele rele și era caracterizat de o evlavie excepțională.

Nimic mai mult decât niște slujitori (vers. 5-9)

Același spirit îl dovedește și apostolul Pavel aici. El repede dă la o parte pretenția vreunui loc important, la fel și pentru Apolo. Desigur, avea toată încrederea în Apolo, că în această privință el era cu același fel de gândire, și deci poate folosi cu siguranță numele lui. În același timp, omiterea aici a numelui lui Chifa (Petru) este o mărturie a delicateții sentimentelor lui; aceasta de când avusese loc o discuție între el și Petru, așa cum este și mărturia din Galateni 2. Și Pavel și Apolo nu erau altceva decât niște slujitori prin care l-a plăcut lui Dumnezeu să lucreze. Dumnezeu era marele Lucrător. În acest paragraf (versetele 5 până la 11) corintenii sunt văzuți din două puncte de vedere, ca ogor al lui Dumnezeu și clădire a lui Dumnezeu. Pavel și Apolo nu erau decât „împreună lucrători ai lui Dumnezeu”; este greșit să se spună că ar fi fost împreună lucrători „cu Dumnezeu”. Ei nu erau lucrători care să se ia la întrecere, și mai puțin lucrători unul împotriva celuilalt. Ei erau împreună lucrători, și amândoi îi aparțineau lui Dumnezeu. Totuși fiecare își avea lucrarea lui caracteristică. În ogor, Pavel a plantat și Apolo l-a urmat ca să ude plantele tinere; la clădire, Pavel a fost arhitectul înțelept care a pus temeliala, iar Apolo a zidit pe ea. Munca lor era diferită, dar scopul lor era același. Aceasta se subliniază în versetele 7 și 8. Pavel și Apolo erau „nimic” și fiecare lucra în ceea ce i se încredințase. Și amândoi erau una în ce privește obiectul și scopul lor, deși fiecare avea să fie răsplătit în final potrivit lucrării lui. În felul acesta Dumnezeu menține și unitatea și diversitatea printre slujitorii Săi, și nu se formează distanțe care să-i facă să fie unul împotriva celuilalt.

Temelia și ce se zidește pe ea (vers. 10-15)

Pavel și Barnaba și-au făcut lucrarea. Dar ei nu erau singurii lucrători care luaseră parte la lucrarea din Corint. De aceea la sfârșitul versetului 10 aplicația acestei imagini este lărgită ca să cuprindă pe „fiecare”, adică fiecare om care a pus mâna la lucrarea din Corint. Aceasta se aplică desigur și la orice om care își pune mâna la orice lucrare a lui Dumnezeu, oriunde, în orice timp. Ea ni se aplică și nouă, astăzi. Temelia fusese pusă bine și în mod definitiv când Pavel i-a vizitat pe corinteni prima dată și a stat acolo un an și jumătate. A fost pusă singura temelie – Isus Hristos. Întrebarea se punea acum pentru cei care au urmat, ce anume au zidit. Erau lucruri prețioase, capabile să facă față focului? Sau erau lucruri comune și ușor să fie arse? Va veni ziua când focul va pune la probă lucrarea fiecăruia. Și toate se vor arăta cum sunt. Adevăratul caracter al întregii noastre lucrări va fi descoperit. Nu numai cât de mult am lucrat, ci „în ce fel” s-a făcut. Cât de pătrunzător este gândul că „Ziua o va face cunoscut” (vers. 13). Când ziua aceea își va arăta lumina asupra noastră și ne va pune la test, s-ar putea ca lucrarea noastră să rămână. Atunci vom primi răsplată. Să facă Dumnezeu să vedem atunci aprobarea Lui! De altă parte, lucrarea noastră poate fi arsă de tot, totuși noi să fim salvați „ca prin foc”. Când cei trei evrei au trecut prin foc, cum se spune în Daniel 3, ei și hainele lor au rămas neatinse, numai legăturile lor au fost arse. Ce pierdere am avea dacă am trece goi prin foc, lipsiți de tot ce ne-ar fi acoperit ca rod al lucrării noastre aici!

Sunteți templul lui Dumnezeu (vers. 16, 17)

Iar mai departe se pare că apostolul avea în gând o îndoaială cu privire la unii din Corint, dacă erau în adevăr întorși la Dumnezeu. De aici, înștiințările solemne din versetele 16 și 17. Se poate face o lucrare care să aducă distrugere clădirii. Aceasta aduce și o altă întrebare

importantă: cum este această clădire care aparține lui Dumnezeu? Apostolul îi întreabă pe corinteni dacă nu știau că, fiind clădirea lui Dumnezeu, aveau caracterul templului Său? În ei, ca templu al Său, Dumnezeu locuiește prin Duhul Său. Aceasta le dă lor, ca întreg, un caracter foarte sfânt. A face o lucrare care „întinează” sau „strică” sau „distruge” templul lui Dumnezeu era ceva foarte grav. Dacă în ziua care va veni, lucrarea vreunui om va fi găsită că a avut un caracter distructiv, Dumnezeu îl va distruge.

Nu vă înșelați! (vers. 18-20)

Se pare că unii mergeau dintr-un loc în altul în acele zile și făceau, așa cum Pavel se temea, o lucrare distructivă, în care oamenii aveau multă înțelepciune a lumii și apăreau printre cei sfinți ca persoane deosebit de superioare. Aceasta ar fi condus la cuvintele tăioase care sunt în versetele 18-20. Înțelepciunea acestei lumi este nebulie înaintea lui Dumnezeu. Deci nici un om să nu se înșele pe sine în această privință. Și dacă lucrătorii distructivi merg dintr-un loc în altul, noi să nu ne lăsăm înșelați de ei. Ce necaz și nimicire trebuie să aștepte pe criticii distructivi, pe învățătorii moderni, pe jumătate necredincioși, ai creștinătății! Îngâmfați de înțelepciunea lumii, și-o însușesc ca să tăgăduiască și să contrazică înțelepciunea lui Dumnezeu. Ei își închipuie că ar avea de așteptat numai împotrivirea din partea creștinilor neînvințați și învechiți. Ei uită că va fi ziua care va aduce judecata lui Dumnezeu – Ziua!

Nu vă laudați cu oameni! (vers. 21-23)

Să nu ne lăudăm cu oameni! Unii din cei cu care se lăudau corinteni erau poate oameni care nu te atrăgeau prin felul lor de a fi. Dar să nu ne lăudăm nici cu cei mai buni dintre oameni. Pe de o parte, nimeni nu este vrednic, așa cum ne-a arătat capitolul 1. Pe de altă parte, așa cum este subliniat aici, harul ne-a dat o poziție care ne așează mai presus de posibilitatea de a ne lăuda cu oameni. „Toate sunt ale voastre.” Toate lucrurile? Nu este oare ceva relativ în aceste cuvinte? Este în adevăr vorba de toate lucrurile? Să privim la marea întindere a versetului 22. Cei mai buni dintre sfinți pe de o parte, și lumea de cealaltă. Viața pe de o parte, și moartea de cealaltă. Lucrurile de acum pe de o parte, și cele viitoare de cealaltă. Toate sunt ale noastre! Cum sunt toate ale noastre? Versetul 23 ne răspunde. Ele sunt ale noastre pentru că noi suntem ai lui Hristos și Hristos este al lui Dumnezeu. Toate sunt ale lui Dumnezeu. Nimeni nu poate contrazice aceasta, și aici începem. Dar Dumnezeu Îl are pe Cristosul Său, care este Moștenitorul tuturor lucrurilor. Și, mai minunat de spus, Hristos dorește să aibă practic în stăpânire tot ceea ce are, punând pe sfinții Săi în stăpânirea lor. Chiar și în Daniel 7 este o aluzie la acest lucru. „Cel Bătrân de zile” ia locul suprem. Atunci „Unul ca un Fiu al Omului” (vers. 13) S-a arătat și Lui I s-a dat „stăpânire și glorie și o împărăție”. Dar nu se termină toate aici, pentru că mai departe citim (vers. 22): „și a sosit timpul hotărât și sfinții au luat în stăpânire împărăția.” Citește acest capitol înainte de a merge mai departe. Deci toate lucrurile sunt ale noastre, și nu trebuie să uităm acest lucru. Amintirea lui ne va ridica deasupra lumii și a atracțiilor ei păcătoase, deasupra înțelepciunii acestei lumi, deasupra laudei aduse omului, chiar a celui mai deosebit dintre sfinți.

Slujitori ai lui Hristos și judecați de El (vers. 1-4)

Oamenii acesti lumi și – trist de spus – îndeosebi predicatorii moderni, deseori se aseamănă cu „Omul cu grebla” din renumita alegorie a lui Bunyan. Ei nu au ochi pentru cele cerești. Se laudă cu o religie curat pământească, prin care se caută să se facă ceva mai multă ordine printre crengile aruncate, printre pietre sau printre gunoarele de pe jos. Dar Pavel și Apolo? Cine și ce erau ei? Să ne lăudăm cu ei? Ei nu erau decât niște slujitori și administratori. Iar capitolul 4 începe cu o amintire a acestui fapt și cu precizarea că virtutea esențială a administratorului este credințioșia. Aceasta ne îndreaptă din nou gândul la ziua aceea care va da pe față toate cum sunt, cum ne spune și versetul 13 din capitolul anterior. În versetul 3 ni se spune de „ziua omului” și astfel legătura și contrastul sunt arătate clar. În lumina „acelei zile” apostolul nu se mai gândea că era judecat de „ziua omului” sau chiar de corinteni. Dacă ei ar fi fost într-o condiție spirituală, el fără îndoială ar fi ascultat cu atenție la fiecare critică ce i s-ar fi făcut. Dar ei erau carnali și prin urmare judecata lor era de puțină valoare. Apostolul îi face să cunoască acest lucru. Mai mult, apostolul Pavel avea o conștiință bună. În versetul 4 el spune: „Pentru că nu sunt conștient de nimic rău despre mine însumi; însă nu pentru aceasta sunt îndreptățiți”. Ce bine ar fi dacă am putea spune fiecare din noi același lucru; dacă fiecare, din ce a înțeles din gândul lui Dumnezeu, să spună că nu este conștient de nimic rău. Totuși chiar și unul ca Pavel trebuia să spună că aceasta nu-l îndreptățește, pentru că el avea să fie judecat nu după ceea ce știa el, ci de Domnul și după ceea ce El știe. Așa este cu noi toți; și este mare diferență între standardul ridicat de conștiința noastră și cel ridicat de atotștiința Domnului.

La lumină cele ascunse ale întunericului (vers. 5)

Ce știe Domnul? Să ne spună versetul 5 – unul din cele mai pătrunzătoare versete din Biblie. Când va veni Domnul, va aduce ziua, și razele luminii ei vor avea calități asemenea razelor „X”. Versetul acesta este scris nu în vederea relelor enorme ale lumii, ci a faptelor care au loc în cercul creștin. Oh! Câte scene dureroase – în miile lor nenumărate – s-au petrecut printre sfinții lui Dumnezeu. Multe din ele au avut loc mai mult sau mai puțin în viața personală; altele, în public și în biserici. Noi putem să judecăm cum gândim noi și să devenim partizani de nestăpânit; dar în tot timpul pot fi unele colțuri neștiute de ochii noștri în care se găsesc lucruri ascunse. Pot fi motive ascunse în inimi, cu totul acoperite pentru noi. Totul se va arăta în lumina zilei. Ultimul cuvânt în judecată rămâne cel din prezența Domnului. Verdictul Lui răstoarnă definitiv orice hotărâre a judecății de aici de pe pământ. Deci, dacă ne simțim nedreptățiți, să avem răbdare. Dacă suntem înclinați să luăm vreo acțiune drastică, să luăm bine seama. Cercetează bine colțurile întunecate ca nu cumva să fie unele lucruri ascunse care trebuie să vadă lumina. Cercetează-ți bine inima, ca nu cumva să fie unele motive greșite care zac în întuneric. Gândește de două ori și de trei ori înainte de a da drumul unei hotărâri, în special când este vorba de lucruri din adunare care ar putea afecta pe mulți. Ultima parte a versetului 5 spune: „Și atunci fiecare își va avea laude de la Dumnezeu.” Aceasta înseamnă că nu fiecare om va fi lădat, ci fiecare care este lădat își va avea această laudă de la Dumnezeu, și nu de la câteva creaturi asemenea lui. Corinteni aveau căpetenii de partide. Pe unii îi lăudau foarte mult, iar pe alții îi condamnavă. Totul era fără valoare. Dumnezeu să ne dea harul să evităm un astfel de lucru. Singura laudă care merită s-o avem este lauda de la Dumnezeu.

Nimeni nu are vreun temei să se laude (vers. 6-8)

Versetul 6 ne arată că adevărații conducători de partide din Corint erau alții, nu Pavel sau Apolo, probabil dintre cei care aveau unele daruri în adunarea locală sau frați care îi vizitau și aveau tendințe de iudaizare, despre care amintește mai deschis în cea de a doua epistolă. Apostolul Pavel se ferea să le folosească numele, dar vroia ca toți să învețe lecția, să nu se înalte unul mai presus de ceilalți. Nimeni nu are vreun motiv să se laude, oricât de strălucit i-ar fi darul, pentru că tot ce au ei a fost primit de la Dumnezeu. Iar lauda cu oameni este din spiritul lumii. Și când lumea se strecoară într-un anumit punct, în curând se va strecura și în altul. Așa a fost la Corint. Erau sătui și bogați, și

împărăteau ca niște împărați, având aici „un timp bun”, în timp ce Domnul lor era respins și apostolii Domnului împărțăseau respingerea Lui. Este o nuanță de ironie în aceste cuvinte: „și chiar așa fi vrut ca voi să împărățiți, ca și noi să împărătim împreună cu voi.” Sfinții vor domni când Hristos va domni, și apostolii nu vor fi lipsiți de tronurile lor.

Exemplu pentru niște copii preaiubiți (vers. 9-17)

Ce imagine a apostolilor, așa cum erau ei atunci, ne prezintă versetele 9-13. Nici nu este nevoie de comentarii. Avem nevoie numai ca imaginea lor să fie gravată în mințile noastre. Apostolul a redat această imagine nu ca să ne facă de rușine, ci să ne avertizeze. Dar fără îndoială noi vom fi și avertizați și rușinați. El era un tată spiritual pentru corinteni, și nu numai un învățător, pentru că el a fost folosit la întoarcerea lor la Dumnezeu. Noi, de asemenea, ca fiind dintre națiuni, ne-am întors la Dumnezeu prin el, deși indirect, și el este învățătorul nostru prin scrierile insuflate de Duhul Sfânt. Să-l luăm deci ca model al nostru și să-i imităm credința și devotamentul.

Împărăția lui Dumnezeu stă în putere (vers. 18-21)

Versetele care încheie acest capitol arată că unii dintre corinteni nu numai că alergau după conducători de partidă și erau lumești în viață, dar se și îngâmfau și erau aroganți. Acestora apostolul le scrie cuvinte foarte simple. Pentru moment Timotei avea să vină la ei să le reamintească ce era drept și potrivit, dar anticipa că în curând va veni și el însuși. Când va veni în puterea împărăției lui Dumnezeu, cu autoritatea lui Dumnezeu, acești frați îngâmfaiți să se măsoare pe ei înșiși cu ea, dacă așa doreau. Doreau ei acest lucru? Cum le-ar fi distrus pretențiile îngâmfate? N-ar fi fost mai bine să se smerească înaintea lui Dumnezeu și să-i dea apostolului posibilitatea să vină cu un spirit mai fericit? Și n-ar fi bine pentru noi toți să ne cercetăm și să ne smerim la încheierea acestui capitol?

Păcat cum nu este nici printre națiuni (vers. 1-2)

Când citim primele versete din capitolul 5 ne dăm seama că acei corinteni meritau nuiua despre care vorbea apostolul Pavel la încheierea capitolului 4. Era un caz de gravă imoralitate în mijlocul lor. Corintul era un oraș imoral, iar standardul moralității printre națiuni era foarte jos; totuși chiar și ei se fereau de un astfel de păcat care a fost făptuit printre cei care se numeau creștini. Păcatul acesta n-a rămas ascuns, era cunoscut de toți. Dar deși era vorba de o faptă bine cunoscută, adunarea din Corint nu luase nicio măsură. Era destul de rău lucrul acesta, dar ei își agravau starea de indiferență, prin îngâmfarea lor. Poate aduceau ca scuză că încă nu primiseră indicații ce să facă într-un astfel de caz. Dar, dacă așa erau lucrurile, aceasta nu era o scuză reală, pentru că și o foarte mică măsură de sensibilitate spirituală i-ar fi făcut să se jelească pentru dezonzarea adusă numelui Domnului, și totodată să se roage ca Dumnezeu să intervină, să înlăture din mijlocul lor pe cel care a făcut răul. În schimb, ei „s-au îngâmfat”, duși de o mândrie ne bună.

Disciplinarea prin autoritatea apostolică unită cu adunarea (vers. 3-5)

În versetele 3-5 vedem energia sfântă și hotărârea care îl caracterizau pe apostolul Pavel, în contrast cu nehotărârea corintenilor. Ei ar fi trebuit să se adune pentru Numele Domnului Isus Hristos și să acționeze pentru înlăturarea dintre ei a celui rău, cum este indicat în ultimul verset al capitolului. Ei n-au făcut așa. Pavel vine la spărtură, judecă și acționează cu autoritate apostolică, deși își asociază pe corineni în judecata și în actul său. Unul ca acesta să fie dat lui Satan, căci chiar Satan poate fi folosit pentru disciplinarea unui sfânt vinovat. Se pare că limita maximă la care poate merge Satan este nimicirea cărnii. În cazul lui Iov nu i s-a permis să ajungă la această limită, deși i-a chinuit foarte rău carnea. Dar chiar dacă și carnea ar fi distrusă și ar interveni moartea, aceasta este pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului. Aceasta presupune că unul ca acesta care vine sub forma aceasta extremă de disciplină să fie, cu toate acestea, un credincios adevărat.

Puțin aluat dospește toată plămădeala (vers. 6-7)

Era și un alt fapt neluat în seamă de corinteni, care arăta greșeala spiritului lor îngâmfat. Ei erau ca o plămădeală în care a fost pus puțin aluat. Se știe care sunt proprietățile aluatului. Fermentează, până ce dospește toată plămădeala. Ei nu priveau corect acest păcat al unuia dintre ei, ca fiind un lucru în care ar fi și ei implicați. Acesta era în adevăr „aluatul cel vechi” care era obișnuit în zilele când nu erau credincioși, și care avea să se întindă printre ei dacă nu era judecat. De aceea ei trebuiau să se curețe, dând afară pe cel rău.

După cum sunteți, fără aluat (vers. 7)

Curățindu-se, ei aveau să fie practic „o plămădeală nouă, după cum sunteți, fără aluat”. Ei erau în adevăr o plămădeală nouă și fără aluat, în ce privește locul și condiția lor înaintea lui Dumnezeu; și aveau să acționeze în așa fel ca să fie practic ceea ce Dumnezeu îi făcuse să fie în Hristos. Să înțelegem toți acest principiu fundamental, pentru că este principiul cu care Dumnezeu lucrează întotdeauna în har. Legea în adevăr a cerut să fim ceea ce nu eram. Harul ne face să fim în felul în care vrea Dumnezeu, și după aceea ne cheamă să acționăm potrivit cu ceea ce suntem. Poți aplica lucrul acesta la o mulțime de situații. Totdeauna așa să acționezi, „ca să fii... după cum ești.”

Sărbătoare fără aluat (vers. 8)

Apostolul folosește desigur o imagine când vorbește de aluat. Dar este o imagine foarte potrivită. Paștele sărbătorii lui Israel trebuia să se mănânce fără aluat, și era urmat de sărbătoarea pâinii nedospite. Iar paștele arăta înainte către moartea lui Hristos ca împlinire; și biserica în tot timpul călătoriei ei trebuie să îplinească tipul sărbătorii pâinii nedospite, evitând orice rău și umblând în sinceritate și în adevăr.

Responsabilitatea de a judeca pe cei dinăuntru (vers. 9-13)

După cum Israel trebuia să se curețe de orice aluat din casă, tot așa tu și cu mine avem să curățim, să înlăturăm orice rău din viețile noastre. Și pe lângă aceasta sunt anumite cazuri în care acțiunea adunării este cerută de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste cazuri în care este vorba de rău moral sunt cele menționate în versetul 11. Cel care păcătuiește poate este „numit frate”. Pentru că a mărturisit că s-a întors la Dumnezeu, se afla înăuntru adunării și nu în afara ei; și pentru că este înăuntru, el vine sub judecata ei și trebuie dat afară. Această dare afară nu este doar o excomunicare formală și tehnică. Este o acțiune de o așa importantă realitate încât toți sfinții nu trebuie să se însoțească în nici un fel cu un astfel de om: nici să nu mănânce cu el. Când este vorba de oamenii din lume, în treburile comune pe care le avem, nu putem face deosebire în felul acesta cu privire la caracterul lor moral; dar dacă unul care mărturisește că este creștin ajunge vinovat de

păcatele menționate în versetul 11, noi trebuie să terminăm cu el, și în această situație să nu-l mai considerăm a fi adevărat creștin. Viitorul va arăta ce este el în adevăr. Capitolul acesta arată foarte clar ce e de făcut cu cel care este „rău”; cum în timpul când trăiau apostolii, disciplina specifică s-a făcut pe baza autorității apostolice, iar acum calea normală este prin acțiunea adunării care înlătură răul prin strângerea laolaltă pentru Numele Domnului. Autoritatea ei se desfășoară numai asupra acelora care sunt în ea. Cei care sunt afară trebuie lăsați judecării lui Dumnezeu, care va ajunge la ei la timpul potrivit.

Judecăți înaintea celor nedrepti (vers.1)

Erau și alte certuri dureroase printre acești corinteni, și la ele se referă apostolul Pavel în capitolul 6. Poate erau ceva mai puțin grave decât cele dinainte, dar se pare că erau răspândite. Unii dintre ei erau certăreți și își duceau învinuirile la judecătorii publice. În felul acesta își aduceau acuzațiile și nedreptățile lor, reale sau închipuite, înaintea necredincioșilor. Și în aceste cazuri, instinctul lor spiritual ar fi trebuit să-i facă să se ferească de o astfel de greșală. De fapt, prin aceasta mărturiseau că nu era nici unul înțelept în mijlocul lor în stare să priceapă lucrurile și să judece aceste neînțelegeri. De aceea răspândeau în afară ceea ce ar trebui să le facă rușine.

Nu știți că sfinții vor judeca lumea? (vers. 2-8)

Mai mult, ei își dovedeau ignoranța. Versetul 2 începe cu: „Sau nu știți?” și de cinci ori până la sfârșitul acestui capitol întâlnim întrebarea: „Nu știți?” Asemenea multor alți credincioși carnali, corinteni nu știau cum să se poarte decât în măsura în care fuseseră învățați. Dacă adevărul însă ne stăpânește, atunci îl cunoaștem în adevăr. Numai cunoașterea intelectuală nu este suficientă. Ei ar fi trebuit să știe în adevăr că „sfinții vor judeca lumea”. Faptul acesta fusese spus în Vechiul Testament: „până ce a venit Cel Bătrân de zile și judecata a fost dată sfinților locurilor preaînalte și a sosit timpul hotărât și sfinții au luat în stăpânire împărăția” (Daniel 7.22). Dacă ar fi cunoscut în adevăr lucrul acesta, nu s-ar fi târât unul pe altul la tribunalele păgâne. Dacă și noi am cunoaște acest lucru, poate ne-am feri de unele lucruri pe care le facem. Un fapt și mai uimitor îl avem în versetul 3: aici însă schimbarea făcută de la „sfinți” la „noi” ar putea arăta că judecarea îngerilor este încredințată apostolilor. Chiar și așa, versetele acestea ne deschid înaintea noastră o perspectivă de autoritate și responsabilitate extraordinară, în lumina căreia lucrurile care aparțin de această viață sunt foarte neînsemnate. Continuând această apreciere, înțelegem că dacă astfel de lucruri sunt aduse înaintea sfinților ca să fie judecate, cei puțin prețuiți în adunare nu vor mai fi solicitați. Notăm că nu se spune că toți sfinții vor judeca în veacul viitor. Poate nu toți; și astfel cei puțini care vor judeca atunci ar fi cei care pot judeca acum. Așa este prețuirea pe care Scriptura o dă importanței lucrurilor din veacul viitor, în comparație cu lucrurile din veacul de acum. Apoi este evident că, dacă un creștin are o acuzație că a fost nedreptățit de un altul, trebuie să-și aducă înaintea sfinților cazul, și nu înaintea lumii. Totuși este ceva mai bun decât aceasta, așa cum este indicat de versetul 7. Mai bine decât toate este să suferi nedreptatea, lăsând Domnului să Se ocupe de ea și să lucreze pocăință în cel care a făcut răul. Mai rău ca toate este să nedreptățiți și să păgubiți, și aceasta pe frați!

Spălați, sfințiți, îndreptățiți (vers. 9-11)

Dacă cineva care se numește creștin se poartă cu înșelătorie, întrebări serioase se ridică, întrucât cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Cea dintâi întrebare pe care ne-o punem este: După toate astea, este el un creștin adevărat? Numai Dumnezeu știe. Noi rămânem cu o anumită îndoială. Un credincios adevărat poate cădea în vreunul din păcatele teribile enumerate în versetele 9 și 10, dar el nu este caracterizat de nici unul din ele și prin pocăință este posibil să fie restabilit. Cei caracterizați de aceste lucruri nu au parte în împărăția lui Dumnezeu, nici aici și nici în viitor. Ei sunt prin urmare înlăturați din comuniunea adunării lui Dumnezeu. Unii dintre credincioși fuseseră păcătoși în felul acesta, dar întoarcerea lor la Dumnezeu le-a adus trei lucruri: spălare, sfințire, îndreptățire. Spălarea înseamnă acea lucrare profundă și fundamentală a înnoirii morale care se înfăptuiește prin nașterea din nou. Sfințirea este punerea deoparte pentru Dumnezeu, ca de acum să fii pentru folosul și plăcerea Lui. Îndreptățirea este înlăturarea oricărei învinuiri care ar putea fi împotriva noastră; un act juridic prin care suntem declarați drepti, încât să putem sta în dreptate înaintea lui Dumnezeu. Toate acestea trei sunt ale noastre în Numele Domnului Isus – adică lucrării făcute de jertfirea Sa; și prin Duhul lui Dumnezeu – adică prin lucrarea Sa în inimile noastre. Poate am fi înclinați să punem spălarea în legătură numai cu Duhul, iar îndreptățirea numai în legătură cu Hristos. Dar nu așa ni se spune aici. Ce este obiectiv și ce este subiectiv merg mână în mână. De asemenea, am putea fi înclinați să punem îndreptățirea în cel dintâi loc. Însă spălarea vine aici întâi, deoarece ideea din acest pasaj este că un credincios arată un caracter cu totul nou. Caracteristicile murdare de altădată sunt îndepărtate prin spălare în nașterea din nou. Și dacă ele se arată ca nefiind îndepărtate prin spălare, atunci orice ar spune omul, nu poate fi primit ca un adevărat credincios sau în împărăția lui Dumnezeu.

Este de folos (vers. 12, 13)

Versetul 12 începe un paragraf nou și introduce o altă linie de gândire. Mâncărurile sunt menționate în versetul următor și vom avea mai multe gânduri cu privire la mâncări în capitolul 8. Era o problemă arzătoare printre cei dintâi creștini. Apostolul Pavel nu era sub lege. Dar chiar și așa, deși toate sunt îngăduite, nu toate folosesc. Totuși chiar și un lucru îngăduit poate avea tendința să te înrobească, de aceea nu mă voi lăsa stăpânit de nimic, ci mai degrabă voi fi liber să devin al Domnului și Mântuitorului nostru. Uneori se poate auzi cu privire la un lucru îndoielnic: „Dar nu este oprit? Ce rău este în el?” Și răspunsul trebuie să fie sub forma unei alte întrebări: Este de folos? Dorim lucruri care să aibă nu numai virtutea negativă de a nu avea ceva rău în ele, ci și virtutea pozitivă de a avea folos din ele.

Trupurile, mădulare ale lui Hristos (vers. 14-20)

Ultimul paragraf al acestui capitol conține învățături foarte importante cu privire la trupul celui credincios. Pentru că trupurile noastre nu sunt încă răscumpărate, și prin urmare sunt sediul a felurite poftes, acestea trebuie ținute ca moarte. Să nu cădem în greșala de a le trata cu ușurătate. Trei fapte importante cu privire la ele sunt căutate în acest pasaj. Întâi, ele sunt „mădulare ale lui Hristos” (vers. 15). Deși încă nerăscumpărate, ele vor fi răscumpărate și Domnul le socotește ale Sale. Atât de real este faptul că ele sunt ale Sale, încât este posibil ca viața lui Isus să se manifeste în trupurile noastre (vezi 2 Cor. 4.10). Ele sunt mădulare în care să se arate viața Lui, care este Capul nostru. În al doilea rând, trupul fiecărui credincios este „templu al Duhului Sfânt” (vers. 19). Viața noastră cea veche a fost judecată. Păcatul în carne, care altădată ne domina, a fost condamnat; și acum Duhul locuiește în noi ca putere a acestei vieți noi pe care o avem în Hristos. Fiecare credincios trebuie să-și privească trupul ca un chivot în care locuiește Duhul Sfânt, pe care îl are de la Dumnezeu. Dumnezeu a luat în stăpânire trupul lui în felul acesta – un fapt enorm de important. În al treilea rând, am fost cumpărați cu un preț (vers. 20), atât trupul cât și sufletul. Prețul care s-a dat este dincolo de orice calcul, dacă îl cunoaștem bine. Lucrul pe care noi ușor îl putem trece cu vederea este că el

acoperă și cumpărarea trupurilor noastre. Acum să notăm implicațiile acestor fapte. Cum am putea face mădularile lui Hristos mădulare ale unei desfrânate? Iarăși, cum mi-aș trata trupul, ca și cum ar fi numai al meu? Noi nu suntem ai noștri. Suntem ai Altuia, duh, suflet și trup. De aceea „glorificați pe Dumnezeu în trupul vostru” este un cuvânt pentru noi. Întreaga idee pe care o are un om neîntors la Dumnezeu este să fie satisfăcut și să se glorifice singur în și prin trupul său. Noi să-l fim plăcuți și să-L glorificăm pe Dumnezeu. Ce standard înalt este așezat înaintea noastră prin aceste lucruri? Poate simțim că este în adevăr înalt și nu ajungem la el. Nu trebuie să-l schimbăm. O mare binecuvântare este aici în prezent, de asemenea, o mare garanție a gloriei viitoare. Dacă de pe acum trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, cât de sigur trebuie să fie că răscumpărarea trupurilor noastre va veni. Atunci Duhul Sfânt va avea un templu perfect în sfințenie. Până atunci El susține sfințenia în noi, și aceasta este pentru cea mai înaltă binecuvântare a noastră.

Un singur duh cu Domnul (vers. 17)

În final, o privire la versetul 17. Acest verset tăgăduiește cu totul gândul că unirea noastră cu Hristos s-ar afla în întruparea Lui, idee care stă la rădăcina multor rătăcirii ceremoniale, rituale. Unirea este nu în trup, ci în duh. Acesta este unul din cazurile în care se pune problema dacă acest cuvânt, duh, se începe cu literă mare sau nu. Duhul care locuiește în noi este Duhul lui Hristos; și prin El suntem un singur duh cu Domnul. Ce fapt minunat! Să ne gândim la el.

Răspuns la întrebările referitoare la căsătorie (vers. 1-9)

Din cel dintâi verset al capitolului 7 deducem că apostolul a început să scrie epistola aceasta ca răspuns la o scrisoare cu întrebări, primită mai înainte de la corinteni. Însă când a făcut acest lucru, erau probleme mai grave și mai urgente care trebuiau clarificate, și aceasta s-a făcut în capitolele 1 până la 6. Acum el caută să răspundă întrebărilor lor; și întâlnim cuvintele: „Dar referitor la” repetate la începutul capitolelor 8, 12 și 16. Se vede că ei pusese întrebări cu privire la căsătorie, la lucrurile jertfite idolilor și la colectele de bani. Capitolul 7 este aproape în întregime dedicat subiectului căsătoriei, deși în versetele 17 până la 24 sunt date îndrumări cu privire la starea pământească în care era cel credincios când a fost chemat – însă sunt principii similare care se aplică în ambele cazuri. Se pare că întrebările referitoare la căsătorie s-au ridicat și din cauză că apostolul Pavel, care era tatăl lor spiritual și exemplul lor, nu avea soție. Mulți dintre ei fuseseră păgâni, și de aceea gândurile lor referitoare la această mare instituție a lui Dumnezeu se rătăciseră și se stricaseră cu totul. Apostolul prinde ocazia de a pune lucrurile pe bazele pe care Dumnezeu le-a intenționat, menționând în același timp că erau numai puțini care, asemenea lui însuși, puteau trăi mai presus de cerințele naturii și să rămână necăsătoriți, din cauză că erau deosebit de mult ocupați cu Domnul și cu lucrarea Lui. Deci clar, starea normală pentru credincios este să se căsătorească și să țină seama de toate datoriile și responsabilitățile vieții de familie. Se vede în versetul 5 că soțul și soția se pot separa pentru puțin timp, ca să fie mai deplin la dispoziția Domnului, dar aceasta să fie de comun acord și cu rugăciune, ca să nu cumva vrăjmașul să aibă vreun câștig de aici.

Când unul din soți nu este credincios (vers. 10-24)

În versetele 10 și 11 apostolul subliniază învățăturile date de Domnul. În versetele 12 până la 16 el dă mai departe indicații în vederea complicațiilor care deseori se ivesc când evanghelia a fost primită de unul din soți, iar celălalt a rămas necredincios, cel puțin pentru moment. Dacă un iudeu, bărbat sau femeie, făcea o alianță de căsătorie cu o persoană din națiunile înconjurătoare, aceasta nu era altceva decât întinare pentru amândoi și pentru copiii lor. Aceasta se arată clar în Ezra 9 și Neemia 13. Cu evanghelia lucrurile se schimbă, așa cum ne arată versetul 14. Sfințirea despre care se vorbește nu este lăuntrică și întreagă, desigur, ci relativă. Dacă ar fi numai soția credincioasă, Dumnezeu va recunoaște pe soțul ei ca pus deoparte pentru El. Partenerul necredincios poate să urască atât de mult lumina care a intrat în casă, încât să nu mai poată sta acolo. Dar dacă rămâne acolo, la fel și copiii – se vor bucura de privilegiul pe care o dă lumina și este speranță ca în final să fie mântuiți. Aceste indicații ar putea să ne apară de puțin interes. Aceasta, din cauză că noi trăim în condițiile anormale create de creștinătate. Dacă biserica și-ar fi menținut caracterul ei, ca un cerc de lumină și de binecuvântare, înconjurat de întunericul acestei lumi, totuși separată de ea, am vedea mai ușor sensul indicațiilor date. Cei care predică evanghelia printre păgâni și caută cu dragoste să-i ajute pe cei care se întorc la Dumnezeu, în problemele care se ridică găsesc aici călăuzirea de care au nevoie. Referitor la chemarea pământească, așa cum este aici în căsătorie, calea celui credincios este să accepte situația existentă și doar să aducă în ea o putere nouă, spre gloria lui Dumnezeu. Să rămânem în ce am fost chemați, numai aceasta să fie „cu Dumnezeu” (vers. 24). Dacă nu putem avea pe Dumnezeu cu noi în ea, atunci trebuie schimbare.

Despre fecioare (vers. 25-28)

După ce a dat indicații celor căsătoriți, apostolul Pavel se îndreaptă în versetul 25 spre „fecioare” și îndrumările cu privire la ele continuă până în versetul 38. Apoi cele două versete care încheie capitolul dau câteva cuvinte scurte de îndrumare văduvelor. Pare destul de clar în acest text că acest cuvânt, „fecioare”, este folosit pentru cei necăsătoriți de ambele sexe. Învățătura apostolului poate fi rezumată astfel: căsătoria este bună, pentru că ea este chiar instituită de Dumnezeu; ea este în totul dreaptă și îngăduită; totuși a rămâne în starea de necăsătorit este mai bine, dacă aceasta este menținută pentru a fi mai mult la dispoziția Domnului pentru interesele Lui. Dacă însă unii dintre aceștia nu „slujesc Domnului fără piedici”, starea lor de necăsătorie le poate ajunge o cursă. Să observăm că acesta este punctul de vedere menținut în tot capitolul. Dacă cei doi căsătoriți se lipsesc unul pe altul pentru un timp, aceasta să fie pentru a se ocupa cu postul și cu rugăciunea. Dacă într-o căsătorie mixtă cel credincios merge în pace și răbdare cu cel necredincios, aceasta este pentru a căuta gloria Domnului în mântuirea lui sau a ei. Dacă robul, fiind întors la Dumnezeu, continuă să-și facă datoria cu smerenie și mulțumire, aceasta este pentru că el rămâne cu Dumnezeu. Dacă „fecioara” rămâne necăsătorită, este pentru că ea sau el caută să fie fără griji lumești, urmărind sfințenia și slujirea Domnului. Dacă văduva se recăsătorește, face aceasta „în Domnul”, adică potrivit voii și îndrumării Lui.

Timpul s-a scurtat (vers. 29-40)

Vedem deci cum capitolul acesta, pe care unii parcă ar fi înclinați să treacă peste el ca fiind fără un interes deosebit, nu numai că are îndrumări cu privire la căsătorie pline de valoare, dar subliniază și marele adevăr că pentru creștin cerințele lui Dumnezeu și slujirea Lui au mai mare importanță decât orice altceva. Trebuie să recunoaștem că „timpul s-a scurtat”; cuvântul folosit aici înseamnă „reducerea spațiului” și este folosit numai aici și în Fapte 5.6 în legătură cu Anania, care a fost „înfașurat” pentru înmormântare. Dar de câte ori noi nu recunoaștem că trăim într-un timp „scurtat”, „strămtat”, când toate s-au îngustat prin moartea și învierea lui Hristos! De aceea trebuie să nu fim reținuți de ceea ce avem în lume, ci să fim gata în orice clipă să părăsim toate.

Înainte de a trece la capitolul 8, să privim puțin la cele spuse în versetele 6, 10, 12, 17, 25, 40. Unele din expresiile folosite în aceste versete au fost luate de cei care ar vrea să tăgăduiască sau cel puțin să slăbească inspirația Scripturii. Sensul versetului 6 este: „Spun ca îngăduință, nu ca poruncă.” Unele lucruri în legătură cu căsătoria sunt poruncite, altele permise. Este destul de simplu de înțeles. Versetul 10 se referă la aceste porunci; apostolul doar amintește că nu este nimic nou cu privire la ele, pentru că Domnul Însuși așa a poruncit când era printre oameni. De altă parte, începând cu versetul 12, apostolul dă unele porunci care nu fuseseră spuse mai înainte de Domnul. Nu venise încă timpul să fie date până când problemele întâlnite au fost create de predicarea evangheliei în multe părți. Nu este aici nici o dificultate, pentru că tot ce a poruncit și a rânduit apostolul în toate adunările, așa cum spune versetul 17, era plin de autoritate. Nu este deosebire ca autoritate între poruncile venite de pe buzele Domnului când era pe pământ, și cele date din cer, prin buzele și scrierile apostolilor Săi. În versetul 25, apostolul Pavel dă cu prudență îndrumările care urmează, ca nu cumva ele să fie folosite ca porunci absolute și să prindă în lanț pe cineva (vers. 35). Ele nu sunt decât păreriile lui, totuși păreri de o categorie foarte spirituală, pentru că, așa după cum ultimele cuvinte ale capitolului spun cu semnificație: „și gândesc că și eu am Duhul lui Dumnezeu.” Aplicarea acestor îndrumări date de Duhul depindea în totul de starea spirituală a celor care le auzeau. De aceea apostolul Pavel a fost inspirat să nu dea o poruncă, ci să-și spună părerea. Aceste deosebiri delicate sunt foarte izbitoare și dovedesc înțelepciunea lui Dumnezeu și realitatea și scopul inspirației divine. În loc de a o slăbi, ele o întăresc.

Cunoștința și dragostea (vers. 1-3)

Cuvintele de la începutul capitolului 8, „iar despre...” arată dezorientarea pe care o aveau corinteni cu privire la felul cum să se poarte cu lucrurile jertfite idolilor, și menționează aceasta în scrisoarea lor către Pavel. Pe noi nu ne confruntă o astfel de problemă, totuși vom afla îndrumări de mare valoare și pentru noi. Înainte de a trata acest lucru, apostolul dă ca în paranteză un cuvânt de înștiințare. Corinteni se lăudau pe ei înșiși cu cunoștința lor. Totuși cunoștința este un lucru mic și insuficient, în timp ce dragostea zidește. Mai mult, cea mai bună cunoaștere a noastră este parțială. Are limitări severe. Noi nu cunoaștem, în adevăr, nimic cu o cunoaștere deplină și absolută. Dacă ne închipuim că știm îndeajuns, atunci nu știm nimic din ce ar trebui să cunoaștem. Pe când, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, putem să fim siguri că suntem cunoscuți de El. Și acesta este lucrul cel însemnat.

Un singur Dumnezeu (vers. 4-6)

Cu versetul 4 apostolul își începe indicațiile. Și mai înainte de toate, care este adevărul cu privire la idoli? Adevărul este că ei sunt nimic în această lume. Unii oameni înșelați pot venera aceste obiecte ciudate și să le trateze ca dumnezei, dar noi știm că ele nu sunt decât lucrarea mâinilor omului, și că nu este decât un singur Dumnezeu. Vorbind în felul acesta, apostolul Pavel nu trecea cu vederea faptul că demonii și puterea lor erau dincolo de idoli, pentru că face aluzie la acest fapt nenorocit în versetele 19 și 20 din capitolul 10. Păgânii pot venera mulți dumnezei și domni, dar pentru noi ei sunt nimic. Noi cunoaștem pe singurul Dumnezeu și pe singurul Domn. Este Tatăl, de la care izvorăsc toate, și noi suntem pentru El. Este Domnul Isus, Cuvântul din Dumnezeu, și toate lucrurile, inclusiv noi, suntem prin el. Așa fiind lucrurile, noi respingem cu totul recunoașterea în vreun fel a idolilor, și tot așa tratăm și mâncărurile – fie că sunt aduse idolilor sau nu.

Un singur Dumnezeu, un singur Domn (vers. 6)

Este o remarcă suplimentară de făcut cu privire la acest capitol. Versetul 6 este citat uneori de cei care vor să tăgăduiască Dumnezeirea Domnului Isus. Ei insistă că dacă „este un singur Dumnezeu, Tatăl”, și despre Isus Hristos se spune că este „un singur Domn”, ar fi incorect să spunem și despre El că este Dumnezeu, chiar dacă alte scripturi spun clar acest lucru. Fără îndoială, în versetul acesta Dumnezeirea este atribuită numai Tatălui, iar stăpânirea ca Domn numai lui Isus. Totuși s-a remarcat foarte bine că „Dumnezeirea lui Hristos nu poate fi tăgăduită pentru că Tatăl este aici numit «un singur Dumnezeu», după cum și stăpânirea de către Tatăl nu poate fi tăgăduită pentru că Fiul este numit «singurul Domn».” La aceasta am putea adăuga, de asemenea, că Dumnezeirea și stăpânirea Duhului ar fi tăgăduită pentru că nu este deloc menționată. Fapt este, desigur, că Dumnezeirea este prezentată în contrast cu mulți „dumnezei” și „domni” ai lumii păgâne; iar în Dumnezeire, Fiul este Cel ce are locul de Domn. Citește versetul acesta așa cum este el limitat de context, și nu vei găsi nici o dificultate reală.

Libertatea mea și conștiința celui slab (vers. 6-10)

Totuși, așa cum spune versetul 7, nu toți au cunoștința aceasta. Totdeauna se vor găsi unii printre cei credincioși care nu sunt în stare să vadă astfel de lucruri într-o lumină clară și o cunoaștere curată. Ei nu se ridică mai presus de simțirile lor și de alte păreri subiective. Ei știau altădată că mâncărurile erau aduse în felul acesta idolilor, și nu puteau să înlăture sentimentele care se nășteau în ei când le vedeau. Ei aveau „cunoștința idolului” și ea îi tulbura. Conștiința le era slabă, pentru că nu era întărită de cunoștința clară și fericită de care se bucura apostolul; și fiind slabă, se întina. Cum trebuia să te porți într-o astfel de situație? Ce avea de făcut credinciosul care era tare? Răspunsul este foarte instructiv. Apostolul menține categoric libertatea fratelui cel tare. Este în adevăr un fapt că mâncarea nu ne apropie de Dumnezeu. Practicile noastre pot fi diferite. Unii poate mănâncă, alții nu. Nu este nici un câștig pentru unul, nici nu este vreo lipsă pentru celălalt. Nu este nimic în plus sau în minus în privința aceasta, înaintea lui Dumnezeu. Dar între noi, în cercul creștin, este ceva care trebuie luat în seamă. Se pare că unii corinteni, tari în cunoașterea lor că idoli sunt nimic, mergeau atât de departe încât stăteau la masă la intrarea templului cu idoli. Cunoștința lor îi purta prea departe și puteau risca să devină o piatră de poticnire. Unii dintre cei slabi puteau fi ispitiți să facă la fel, dorind o libertate mai mare, și atunci ajungeau să fie chinuți de o conștiință care îi acuza, și piereau. Piereea aceasta nu are nimic a face cu mântuirea sufletului. Ea înseamnă că fratele cel slab avea să se înlăture din lucrare și să fie distrus în ce privește starea lui spirituală, și prin urmare în ce privește mărturia și slujba, conștiința lui fiind rănită. Orice credincios care ajunge sub un nor din cauza unei conștiințe întinate, nu mai poate fi de folos în războaiele Domnului.

Fratele pentru care a murit Hristos (vers. 11, 12)

Unii dintre noi poate s-ar simți înclinați să spună: „Bine, dar în toate el este un frate slab, și prin urmare de puțină însemnătate ca slujitor sau ca ostaș al Domnului.” Dacă vorbim în felul acesta, ne-am face vinovați că am uitat că el este „fratele pentru care a murit Hristos” și deci pentru El de o valoare pe care noi n-o putem măsura. Aceasta este adevărata lumină în care avem să vedem pe fratele nostru. El este atât de

scump încât a păcătui împotriva lui este a păcătui împotriva lui Hristos. Apostolul n-a uitat niciodată aceste cuvinte: „Saul, Saul, pentru ce Mă persecuți?” Și noi trebuie să nu le uităm. Adevărul păstrat cu sfințenie în amintire prin ele ne confruntă în unele scripturi. Cei care lovesc în cei ai lui Hristos, lovesc în Hristos. Cei care îngrijesc și slujesc astăzi sfinților Săi, lui Hristos servesc. Ceea ce este făcut celui mai neînsemnat din frații Lui, este socotit a fi făcut Lui Însuși. Dumnezeu să ne facă să nu uităm acest lucru. Devotamentul real pentru Hristos este mult mai adevărat și efectiv exprimat prin serviciul devotat pentru cauza Lui și pentru cei ai Lui, decât prin multă revărsare de cuvinte evlavioase și pline de afecțiune, fie către El sau cu privire la El.

Să nu fac pe fratele meu să se poticnească (vers. 13)

Atitudinea pe care Pavel însuși o avea este rezumată pe scurt în ultimul verset al acestui capitol. Decât să fie o pricină de poticnire pentru fratele său, nu va mai mânca niciodată carne. Ar renunța la toate, ar înlătura din viața sa chiar ceea ce este cu totul permis, având în vedere binele fratelui. Acesta este un rod al lucrării divine care este la lucru. Să dea Dumnezeu să avem mai mult din el, ca să lucreze în inimile noastre!

Voi sunteți pecetea apostoliei mele (vers. 1-6)

Capitolul 8 se încheie cu bunăvoința arătată de apostolul Pavel de a renunța la unele din drepturile lui, dacă prin aceasta ar salva pe un frate slab de la un dezastru spiritual. Capitolul 9 se deschide cu o afirmare foarte puternică a poziției și a privilegiilor sale apostolice. Amândouă erau bine întemeiate, dar el știa, de asemenea, că adversarii săi și ai Domnului încercau să sublinieze un anumit lucru în această privință. Ei vroiau să dea ideea că reputația lui frumoasă nu era decât o parte din ceea ce ar fi ascuns el, intenționând să dea altă înfățișare faptului că el nu era nicidecum un adevărat apostol. Evident, corintenii fuseseră impresionați de cele pretinse prin cuvintele adversarilor săi, și gândurile lor erau în consecință oarecum afectate. De aceea apostolul le-a vorbit clar despre autoritatea sa dată de Dumnezeu. Pavel era în adevăr un apostol. Nu fusese cu Hristos în zilele când El era cu trup pe pământ, ca cei doisprezece, dar el văzuse pe Domnul în gloria Sa. Mai mult, însăși corintenii erau rodul lucrării lui apostolice. Versetul 2 dă un răspuns categoric oricărui om care, influențat de adversarii săi, ar fi fost înclinat să pună la îndoială apostolia lui. Ei înșiși erau dovada întemeiată a lucrării lui. A arunca îndoială asupra realității lucrării lui însemna a arunca îndoială asupra realității întoarcerii lor la Dumnezeu. La sfârșitul celei de a doua epistolă a lui, el revine la acest argument și mai adaugă unele gânduri (13.3-5). De aceea, dacă cineva dorea să-l cerceteze în această privință, el avea un răspuns împotriva căruia n-ar fi rezistat. Adversarii lui căutau un băț bun cu care să-l lovească. Uneori nu mânca sau nu bea aceasta sau aceea, pentru că ținea seama de alții. El nu avea, ca ceilalți apostoli, o soție care să-l ajute și să-l însoțească în călătoriile lui. El și Barnaba călătoriseră și munciseră neîncetat, fără acele pauze pentru odihnă, cum se bucuraseră ceilalți. Și mai departe, în loc să fie în sarcina altora pentru nevoile lui materiale, el muncea cu mâinile lui ca să se întrețină și nu lua nimic de la corinenți. Fiecare din acestea era luat ca un efort să-l discrediteze. În fapt, însă toate acestea veneau foarte mult în favoarea lui; pentru că fiecare din ele făcea parte din drepturile lui. El se lăsa lipsit de toate acestea care i se cuveneau, ca om și slujitor al Domnului, din cauza devotamentului său deplin pentru interesele Stăpânului.

Drepturile unui lucrător (vers. 7-14)

Apostolul Pavel a fost silit să vorbească despre propria lui situație. Dar Duhul Sfânt care îl inspira a folosit această ocazie ca să scrie despre voia și plăcerea Domnului cu privire la aceia al căror timp, la chemarea Sa, este dăruit evangheliei și slujirii în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Este rânduit ca cei „care vestesc evanghelia să trăiască din evanghelie.” Evident, aceasta este situația normală. Dacă unul care lucrează are mijloacele lui de întreținere și nu are nevoie de un asemenea ajutor, sau dacă unii care deși au nevoi le este de ajuns cât pot avea, ca Pavel, acesta este un alt lucru. Numai că este această deosebire, că nu înseamnă virtute refuzarea ajutorului de către cei care au de ajuns; virtute este când cei care nu au nimic se lipsesc de drepturile lor. Principiul pe care-l pune apostolul este susținut de motive spirituale în versetul 7. În plus, era nu numai cuvântul unui om – chiar al unui om spiritual: legea spunea același lucru. Legislația mărunță care pare neobișnuită în Deuteronom 25.4 stabilea acest principiu în legătură cu animalul folosit la lucrarea câmpului. Mai mult, el era arătat practic în legătură cu slujba de la templu, de la altar (vers. 13). În final, așa era rânduit de Domnul Însuși. Matei 10.10 și alte versete în evanghelii spun acest lucru. Principiul este deci pe deplin stabilit. Cei care iubesc pe Domnul să fie foarte atenți să nu neglijeze pe nici unul din adevărații slujitori, chemați de El în lucrarea Lui. Dacă îi vom neglija, ne vom da la o parte din fața cuvântului Său și urmarea va fi mare pagubă pentru noi înșine. Trecând mai departe, să notăm cum felul în care Deuteronom 25 este citat aici ne face să așteptăm că vom găsi în lege, și sfințite și ilustrate, multe principii pe care Noul Testament ni le cere ca fiind plăcute lui Dumnezeu. Nimic surprinzător, pentru că Dumnezeu Însuși este întotdeauna Același. Vom găsi totuși principii noi de comportare în Noul Testament care nu se găsesc în cel Vechi. Numai un cuvânt de atenționare este necesar. Să ținem bine frâul imaginației când cercetăm legea cu acest scop. O gândire visătoare poate produce unele asemănări care, deși intenționate cu evlavie, nu sunt decât închipuiri. Partea de la urmă a versetului 10 ne spune: „și cel care treieră grâu, în speranța că va avea parte.” Aplicația este că oricine lucrează ca să ne împărtășească lucruri spirituale trebuie să nu fie înlăturat de la împărtășirea unor lucruri materiale.

Lipsit de drepturi, pentru evanghelie (vers. 15-18)

A trăit vreodată în tot timpul istoriei bisericii vreun altul asemenea apostolului Pavel – care ar fi avut dreptul la atât de multe și totuși să fi pretins atât de puțin? Era gata să sufere orice, numai să nu aducă vreo piedică progresului evangheliei. Ar fi vrut mai degrabă să moară decât să greșească în această privință. Ce om binecuvântat! Nu e de mirare că putea să îndemne pe sfinți, spunând: „Imitați-mă pe mine!” Vedem, de asemenea, cât de reală însemnătate era pentru el chemarea lui Dumnezeu de a predica evanghelia. Știa că o „administrare” îi fusese încredințată și ar fi fost vai de el dacă n-ar fi făcut tot ce se putea pentru ea. Dacă ar fi fost ceva neplăcut pentru el și împotriva voinței lui, așa cum a fost împotriva voinței lui Iona să predice în Ninive – chiar și atunci, o datorie era pusă asupra lui. Dacă ar fi fost obligat să slujească printr-o mulțime de necazuri, ca Iona, desigur, el nu s-ar fi dezgustat. Și făcând lucrarea de bunăvoie, știa că răsplata îi era sigură. Cât de plăcut să fii în stare să vestești mântuirea care este „fără bani și fără plată”, fără să vorbești de bani sau de vreo răsplată pentru predicarea ei!

Fiind liber, rob al tuturor (vers. 19-23)

Dar zelul apostolului pentru evanghelie îl ducea și mai departe. El era cu totul liber. Nu avea nicio obligație față de cineva. Totuși printr-o hotărâre a dragostei s-a făcut pe sine rob al tuturor ca să poată câștiga „pe mai mulți” sau „pe cei mai mulți”. Ieșise să câștige pe cât mai

mulți posibil, de aceea, în limitele voii lui Dumnezeu, se adapta pe sine însuși celor pe care căuta să-i câștige. Specifică patru clase: iudeii, cei sub lege, cei fără lege și cei slabi. Se adapta pe sine fiecărei clase când se apropia de ea, dar desigur fără a face ceva împotriva voii cunoscute a lui Dumnezeu. Mărturie despre acest lucru este în parantezele din versetele 20 și 21. În versetul 20: „ca fiind sub lege (eu însumi nefiind sub lege), ca să-i câștig pe cei de sub lege“. În versetul 21 în paranteză se spune: „nu fiind eu fără legea lui Dumnezeu, ci supus legii lui Hristos“. Aceasta înseamnă că atunci când apostolul Pavel se apropia de un om sub lege, el ținea seama de obiceiurile pe care le impunea legea, ca să nu le jignească sentimentele – toate, atât timp cât nu era tăgăduit faptul că el însuși nu era sub lege. Când se apropia de omul fără lege, la fel făcea, pe același temei. Era însă întotdeauna atent ca să se vadă că el însuși nu era un om fără lege, ci pe drept era supus Domnului. Se vede deci că apostolul observa ce fel de oameni erau cei de care se apropia, și particularitățile lor, în așa fel încât să se ferească de orice lucru care fără a fi necesar ar aduce un prejudiciu împotriva mesajului pe care el îl aducea. El era departe de spiritul greșit care ar fi spus: „Dumnezeu poate mântui și îngriji pe cei aleși ai Săi“ și ca rezultat aproape să arunce evanghelia pe deasupra capetelor lor, fără mare interes cu privire la rezultat. Închipuiți-vă pe apostol devenind slab cu cel slab – vorbind în termeni simpli și elementari pentru cei care nu puteau înțelege prea multe! Nu era lucru ușor pentru un om cu un intelect deosebit de mare! Totuși el așa a făcut. Aceasta este arta sfântă pe care o are de învățat fiecare învățător devotat într-o școală de duminică. Ei trebuie să devină ca niște copii ca să câștige pe copii. Aceasta nu înseamnă că devin copilăroși. Dar ei trebuie să devină ca niște copii și să observe cât poate pricepe mintea copilului. Și un singur scop este avut în vedere, mântuirea.

Alergare pentru cunună (vers. 24, 25)

Când venim la versetul 24 putem vedea cum gândurile apostolului merg mai departe și cuprind întregul spirit și caracter care trebuie să caracterizeze pe un slujitor al Domnului. Noi suntem văzuți ca atleti care luptă la jocuri, fie că aleargă sau se luptă. De aceea trebuie să fim caracterizați de zel, de claritate a scopului urmărit, și de o viață cumpătată și plină de dăruire în toate. Atletul, fie la jocurile grecești de acum două mii de ani sau la luptele de astăzi, este atent să nu lase ca trupul să-l stăpânească. Dimpotrivă, el își stăpânește trupul, îl supune la un regim foarte strict, chiar îl și lovește cu exerciții speciale. Și toate acestea ca să câștige o cunună care se veștejește. Să avem ca țintă aceleași lucruri, însă într-un fel spiritual, ca să putem fi dăruți la timpul potrivit cu o cunună care nu se veștejește; sau, altfel, este posibil să ignorăm aceste lucruri și, deși buni predicatori pentru alții, noi înșine să fim respinși.

A nu fi dezaprobat (vers. 27)

Multe dezbateri au fost în legătură cu acest cuvânt. Unii au făcut caz de el ca dovadă că un adevărat credincios ar putea fi înlăturat și pierdut pentru totdeauna. Alții, înțelegând că alte texte vorbesc despre siguranța celui credincios, au căutat să explice acest cuvânt ca însemnând, simplu, dezaprobat și respins în ce privește serviciul, descalificat de a primi premiul. Credem totuși că adevăratul sens al expresiei este văzut dacă dăm voie cuvântului să aibă înțelesul deplin și plin de greutate care îi este propriu, și este citit în legătură cu cele dintâi 12 versete din capitolul 10. Cel dintâi cuvânt din capitolul 10 este „Pentru că“. Aceasta indică faptul că ceea ce urmează ilustrează direct cuvântul despre care vorbim. „Pentru că... părinții noștri toți erau sub nor... Totuși cei mai mulți dintre ei nu l-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au pierit în pustiu...“ Marea masă a lui Israel avea lucrurile exterioare ale religiei lor sfinte, totuși erau cu totul lipsiți de puterea lor vitală, neavând credință. Ei nu și-au ținut în supunere trupurile și s-au dedat poftelor și au pierit. Din acest punct de vedere ei erau tipuri ale oamenilor care, deși bine întăriți în mărturia creștină, nu sunt totuși credincioși și pier. Înțelesul cuvântului „dezaprobat“ pare clar redat de caracterul contextului. Dar dificultatea rămâne – de ce apostolul Pavel vorbește despre sine în felul acesta? De ce subliniază el, spunând: „eu însumi să fiu dezaprobat“? Răspunsul este, credem, că scriind în felul acesta, Pavel avea în vedere nu numai pe corinteni, pe care tocmai îi muștrase pentru marea lor ușurătate în viață, dar, de asemenea – și poate în special – pe adversarii care făceau rău și îi duceau în rățacire. Acești adversari erau oameni dedați plăcerilor, exact opusul celor care își disciplinează trupul, deși se arătau mari predicatori pentru alții. Totuși Pavel nu-i numea direct, tot așa cum nu-i numea direct pe șefii partidelor, în partea de la început a epistolei. Atunci el referise lucrurile la el însuși și la Apolo. Aici nici nu mai amintește de Apolo, ci se referă numai la sine însuși. Este o figură de vorbire foarte comună. Câte un predicator spunea: „Dacă sunt dator chiria pe un an pot plăti un bănuț, atunci...“ Un om corect nu rămâne cu chiria neplătită, dar ca să ilustreze ceea ce vrea să spună, transferă lucrurile la sine însuși. Noblețea îl face să vorbească în felul acesta. Apostolul Pavel nu avea îndoieli cu privire la sine însuși. Chiar în versetul dinainte el spusese: „Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță.“ Dar el avea multe îndoieli despre adversari și unele despre corinteni. Și a făcut ca avertismentul să fie mai efectiv, aplicându-l la sine însuși. Simplul fapt că cineva este un predicator nu garantează nimic.

Învățămintele din istoria lui Israel (vers. 1-10)

Privilegiile și ritualurile din afară nu dau nici o garanție, după cum mărturisește istoria lui Israel rezumată în primele versete din capitolul 10. Ei aveau lucruri care corespund botezului și cinei Domnului, și totuși au căzut și au fost nimiciți. Și în toate acestea ei erau „exemple“ sau „tipuri“ pentru noi. În trecerea mării avem o imagine a botezului. În acel moment ei se încredeau în autoritatea și conducerea lui Moise; tot așa, în botezul creștin, care este pentru Numele Domnului Isus, noi ne încredințăm autorității și conducerii Lui. Deși nici norul, nici marea, nu i-a atins, ei erau sub unul și prin celălalt. Versetul 3 se referă la mană; versetul 4, la ceea ce au băut, cum este scris în Exod 17 și Numeri 20. Și una și cealaltă erau „spirituale“, pentru că erau supranaturale; și amândouă erau imagini ale lui Hristos. Cu toate aceste privilegii speciale, care erau pentru tot Israelul, cei mai mulți dintre ei eu pierit în pustiu. Faptul acesta trist este amintit din nou în Evrei 3 și 4, unde se arată că rădăcina întregii nenorociri era lipsa lor de credință. Aici Scriptura ne spune ce au făcut ei: au poftit, au fost idolatri, s-au desfrânat, au ispitit pe Dumnezeu și au murmurat. Unde intră credința, aceste rele ies afară.

Scopul acestor înștiințări (vers. 11-13)

Duhul lui Dumnezeu a istorisit aceste întâmplări pentru înștiințarea noastră. Credinciosul adevărat este caracterizat de încrederea în Dumnezeu, și cu cât mai simplă și absolută este încrederea lui, cu atât mai bine. Dar tot atât de adevărat, el este caracterizat de nici o încredere în sine însuși, și cu cât mai profundă este această neîncredere în sine, cu atât mai bine. Când gândim că noi stăm în picioare, atunci suntem în pericol de a cădea. Este cu totul alt lucru când un sfânt are încredere că „Domnul poate să-l facă să stea“ (Rom. 14.4) și nu numai că Dumnezeu ne poate susține, dar El și veghează asupra noastră în credințioșia Sa, ca să nu permită să fim ispitiți dincolo de o anumită limită. Ispitele care ne confruntă sunt comune omului, nu sunt supraomenești. Și împreună cu ele este o scăpare sau o cale de a ieși din ele. „Calea de a ieși“ s-ar putea să ne facă să presupunem că întotdeauna avem de așteptat vreun anumit fel prin care să scăpăm cu totul de

ispită. Lucrurile nu se petrec în felul acesta, însă Dumnezeu știe întotdeauna că este o cale prin care putem trece cu bine de partea cealaltă. Ispita ar putea fi ca un tunel lung, dar întotdeauna se vede lumina zilei la capătul lui îndepărtat.

Către oameni cu judecată (vers. 14, 15)

După ce a terminat această înștiințare destul de serioasă, apostolul revine, în versetul 14, la unele idei despre care vorbise mai înainte. Întregul capitol 8 tratase subiectul idolilor și a mâncărilor care li se aduceau; iar acum acest verset ne aduce înapoi la acest subiect. Capitolul acela afirma libertatea credinciosului cu privire la mâncările aduse idolilor. Versetul acesta echilibrează problema, subliniind răul enorm al idolilor. Idolatria nu numai că trebuie evitată; trebuie să fugi de ea, ca de un lucru cu totul urăcios. În întregul sens al cuvântului, să ne păzim de idoli. Până aici, în epistola sa, apostolul s-a adresat corintenilor pe terenul responsabilității lor, și deci presupune că se putea să fie printre ei unii care nu erau credincioși. În versetul 15 el schimbă oarecum acest punct de vedere și li se adresează ca unor oameni „cu judecată”. Mă tem că nu orice adevărat creștin ar putea fi numit în felul acesta; și desigur, nici o persoană neînțoarsă la Dumnezeu nu poate fi. El vorbește celor care erau în adevăr mădulare ale trupului lui Hristos, care au Duhul Său, și de aceea sunt în stare să judece ceea ce el vrea acum să le aducă înainte. Versetele 16 până la 22 conțin gânduri care trebuie înțelese de cei „cu judecată”.

Comuniune, fiind un singur trup (vers. 16, 17)

Cea dintâi semnificație a paharului și a pâinii din care luăm la cina Domnului este sângele și trupul lui Hristos. Lucrul acesta era foarte clar din momentul instituirii ei, așa cum este redată în cele dintâi trei evanghelii. Dar era și o altă semnificație, subliniind înțelesul ei de la început, care nu vine la lumină până ce ajungem la aceste versete: anume, gândul „comuniunii” sau „părtașiei”. Rânduiala aceasta sfântă este nu numai o ocazie care trezește cele mai adânci sentimente ale evlaviei personale; ea este o ocazie de comuniune, care se arată în faptul că noi care luăm parte dintr-o singură pâine suntem tot așa cum este pâinea din care luăm toți. Dar aici să observăm cu grijă lucrurile care se deosebesc. Această singură pâine semnifică trupul lui Hristos care s-a dat la moarte pentru noi. Faptul că noi, cei credincioși, deși mulți, toți luăm parte din acea singură pâine, are semnificația că noi suntem un singur trup. Suntem un singur trup printr-un act divin (vezi cap. 12.13). Participarea împreună la o singură pâine nu ne face un singur trup, ci este semnul că suntem un singur trup. Și la acel semn apostolul Pavel își aplică ideea pe care o are. Punctul pe care îl introduce este că această comuniune este implicată în cina Domnului: nu numai comuniunea unul cu altul, ci comuniunea sângelui și trupului Domnului. Nu este aici nimic care să sprijine superstiția. Ceea ce frângem este pâine. Cea din care luăm parte este pâine. În plus, bând și luând parte, ai comuniune în ceea ce semnifică paharul și pâinea; și vei fi răspunzător față de aceasta, așa cum se spune clar în versetul 27 din capitolul următor. Acesta este un adevăr extrem de solemn – adevăr care prea adesea este trecut cu vederea.

Adevăr arătat și în cazul lui Israel (vers. 18, 19)

În versetul 18, apostolul arată că era mai de mult o umbră a acestui adevăr în cazul lui Israel, întrucât celor ce erau preoți li se permite să mănânce părți din unele jertfe, și în cazul jertfei pentru pace chiar și cel care aducea jertfa putea să mănânce unele părți. Detalii sunt date în Levitic 6 și 7. În aceste capitole vedem că erau anumite restricții puse pentru cei ce mâncau jertfa. Orice întinăciune trebuia să fie înlăturată, pentru că prin aceasta ei erau în comuniune cu altarul lui Dumnezeu și cu tot ce semnifica el. Dacă și-ar fi luat unele libertăți cu mâncarea sfântă și ar fi tratat-o într-un mod nedemn, ar fi avut part de consecie serioase. Același lucru era adevărat în principiu cu jertfele pentru idoli din lumea păgână. Idolii pe care îi venerau reprezentau demoni; și acești demoni nu erau decât slujitori subordonați lui Satan. Prin jertfele lor ei intrau în comuniune cu demonii. Iar de o astfel de comuniune, copilul lui Dumnezeu trebuie să fugă oricât l-ar costa aceasta.

Masa Domnului și masa demonilor (vers. 20-22)

Deci versetele 16 până la 20 aduc înaintea noastră trei feluri de comuniuni: creștină, iudaică și păgână. Ele au ca centru masa Domnului, altarul din poporul lui Israel și jertfele idolești din păgânism; și în fiecare caz comuniunea se exprimă prin actul mâncării. În pasajul acesta altarul lui Israel este amintit doar ca o ilustrare și se face referință la el mai departe, în Evrei 13.10. Ideea subliniată aici este între comuniunea cu moartea lui Hristos și comuniunea demonilor. Acestea două se opun total, fundamental și continuu. Nu se poate să participi în amândouă. „Nu se poate”, spune apostolul de două ori în versetul 21. Dar presupunând că cineva nu vrea să știe de acest „nu se poate” și este destul de sfidător încât, după ce a luat parte la masa Domnului, să participe la masa demonilor – atunci ce se va întâmpla? Atunci îl provoacă pe Dnml la gelozie, pentru Numele Său și gloria Sa. Domnul nu va da gloria Sa altuia, iar cel care face un astfel de lucru va avea pe Domnul împotriva și va gusta amărăciunea de a ajunge sub lucrarea Sa de disciplinare, poate chiar și de moarte. Fiind disciplinat de Domnul, el va descoperi curând că nu este mai puternic decât El și se va afla în fața căii amare a pocăinței, singura care duce la recuperare. Prin îndurarea lui Dumnezeu, probabil foarte rar am fi în pericolul „comuniunii cu demonii”. Dar din cauza aceasta să nu înlăturăm cu ușurință adevărul acesta din gândirea noastră, pentru că principiul lui are o aplicație mai largă. Dacă participăm la masa Domnului, avem nevoie să fim atenți ca nu cumva să participăm și la lucruri care nu se potrivesc cu ea și cu sfințenia ei. Dacă suntem în comuniune cu sângele și cu trupul lui Hristos, vom prețui atât de mult lucrul acesta încât vom exclude orice alte comuniuni. Nu ne vom apropia de comuniuni care nu numai ne-ar împiedica, dar poate chiar ne-ar și întina. Ne temem că implicațiile acestui adevăr sunt deseori ignorate. Este posibil să luăm parte din pahar și din pâine fără a ne gândi suficient la obligațiile care sunt legate de acest fapt. Să nu avem parte cu lucrurile rele!

Libertatea: când toate sunt de folos și zidesc (vers. 23-30)

După ce a terminat cu aceste lucruri deosebit de serioase, rămânea întrebarea cu privire la mâncările aduse idolilor, la care apostolul se referise mai înainte. El făcuse o paranteză de la acest subiect la începutul capitolului 9 și se întoarce la el acum, în versetul 23 al capitolului 10. Lumea păgână era atât de plină de idoli încât cele mai multe animale, a căror carne era de vânzare, fuseseră înjunghiate în legătură cu jertfele și ceremoniile idolilor. Când un creștin își cumpăra mâncarea de la măcelărie sau avea să mănânce în casa unui necredincios, care nu avea nici o rețineră în această privință, ce avea el să facă? În legătură cu aceasta apostolul Pavel spune aceste cuvinte de două ori: „Toate sunt îngăduite.” Aceasta ne aduce într-un loc unde este deplină libertate. Totuși el ne reamintește că nu orice lucru este „de folos” sau „zidește”; și pe lângă aceasta trebuie să ne gândim nu numai la ce este bun pentru noi înșine, ci la ce este bun și pentru alții. Acest dublu test pe care el îl menționează poate avea mii de aplicații. Mereu și mereu se ivesc situații în fața cărora avem nu numai să punem întrebarea: „Este îngăduit?”, ci și: Este vreun folos în el? și: Poate zidi acest lucru? Mai departe avem să vedem folosul și zidirea tuturor. Dacă ne rânduim

viețile după acest principiu, vom înlătura multe lucruri bune care de fapt sunt îndoielnice și nefolositoare. Putem mulțumi lui Dumnezeu pentru libertatea care este dată în acest text. Ar fi fost o povară de nesuportat pentru creștinii de la început dacă ar fi fost responsabili să cerceteze istoria fiecărei bucăți de carne pe care o cumpărau de la piață sau o mâncau în casa vreunui cunoscut. Pentru noi astăzi, trăind în condiții care sunt foarte complicate și artificiale, ar fi fost de zece ori mai rău. Este în mod evident voia lui Dumnezeu pentru ai Săi ca să accepte condițiile în care au fost așezați și să urmărească o cale simplă, fără să cerceteze cu grijă de ce un lucru este într-un fel sau altul, fie că este vorba de mâncăruri sau de orice altceva. Pe de altă parte, dacă fără vreo cercetare specială, cineva își dă seama că este ceva ținut, ca în cazul presupus din versetul 28, atunci lucrul acela trebuie evitat cu grijă. Vorbind în felul acesta, apostolul afirmă din nou ce spunea la sfârșitul capitolului 8.

Toate spre gloria lui Dumnezeu (vers. 31)

Aceasta conduce la îndrumarea foarte cuprinzătoare a versetului 31, o precizare care se referă la întreaga noastră viață. În toate avem să căutăm gloria lui Dumnezeu; tot așa, versetul următor adaugă să ne ferim de a fi pricină de poticnire pentru vreun om. În adevăr, luând acest pasaj ca un întreg, putem observa cinci puncte prețioase care ne oferă îndrumare cu privire la felul în care să ne purtăm, dacă este sau nu potrivit voii lui Dumnezeu. Ceea ce este după voia lui Dumnezeu 1) este îngăduit, 2) este de folos, 3) este pentru zidirea noastră sau a altora, 4) este spre gloria lui Dumnezeu, 5) nu dă niciun prilej de poticnire pentru cineva. Deseori se pune întrebarea: Cum să fac să fiu călăuzit? Iată, aici este ceva din călăuzire, de un fel sigur și clar. Suntem noi gata să fim călăuziți când primim călăuzirea?

Adunarea lui Dumnezeu deosebită de Israel și de păgâni (vers. 32, 33)

Versetul 32 clasifică omenirea în trei părți. Notați cât de deosebită este „Adunarea lui Dumnezeu” de iudei și de națiuni. Vechiul Testament clasifică pe oameni în două părți, Israel și națiunile. Adunarea, adică cei chemați afară și dintre iudei și dintre națiuni, apare numai în Noul Testament. Deși noi am fost chemați afară din masa omenirii, avem să ținem seama de oameni, căutând cel mai înalt bine al lor, adică mântuirea lor. Aceasta a fost calea apostolului Pavel, la fel cum a fost a lui Hristos. Și noi avem să fim imitatori ai lui Pavel. Versetul 1 din capitolul 11 trebuie tratat ca fiind ultimul verset din capitolul 10.

Laudă înainte de mustrare (vers. 2)

Un paragraf nou începe cu versetul 2, care este în direct contrast cu versetul 17. Apostolul se referise la instituirea Cinei Domnului în capitolul 10, cum am văzut; și au avut loc dezordini grave în legătură cu ea, fapt care cerea o dezprobare categorică. Totuși, erau unele lucruri cu privire la care el avea să-i laude. Și el rostește întâi un cuvânt de laudă. Unele „învățăături” sau „rânduiri” le fuseseră date și ei și-au amintit de Pavel și au ținut seama de ele. De aceea vedem chiar în aceasta felul cum se purta apostolul prin cele ce spunea. El căuta folosul corintenilor, lăudându-i înainte de a-i mustra, și în aceasta el urma pe Hristos, pentru că în felul acesta urma chiar calea Lui, arătată în mesajele Sale către cele șapte adunări din Apocalipsa 2 și 3.

Rânduiala lui Dumnezeu: capul bărbatului, al femeii și al lui Hristos (vers. 3-13)

Era ceva cu privire la care corintenii erau neștiutori. Se pare că ei ținuseră seama de unele îndrumări date cu privire la bărbați și la femei în rugăciune și în profeție, fără să înțeleagă adevărul care guverna aceste îndrumări. Că bărbatul avea să se manifeste în lucrarea spirituală cu capul descoperit nu era un moft, o rânduială abitară. Dimpotrivă, era în acord cu rânduiala divină stabilită în legătură cu Hristos. Despre trei persoane se menționează faptul de „a fi cap” în versetul 3. Importanța acestor lucruri își are izvorul în faptul că, devenind Om, ca să ia asupra Sa lucrarea de Mijlocitor, Domnul Isus a luat un loc de supunere. Isaia profețise venirea Robului Domnului, care va avea urechea unui ucenic, și niciodată nu S-a abătut de la direcția pe care o avea: adică Domnul (Iahve) avea să-I fie Capul și Îndrumătorul în toate lucrurile. Lucrul acesta s-a împlinit în mod perfect în Hristos; și faptul că El este acum înviat și glorificat nu l-a schimbat poziția. El este mai departe Robul care face voia lui Dumnezeu (deși niciodată mai puțin decât Dumnezeu Însuși) și plăcerea Domnului este ca toate să prospere în mâinile Lui în eternitate. În felul acesta Capul lui Hristos este Dumnezeu. Apoi Hristos este Capul bărbatului, ca fiind deosebit de femeie. O anumită ordine a fost stabilită în creație, „pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva” (1 Tim. 2.13). Această ordine este arătată și în versetele 8 și 9 din capitolul nostru. Eva avea partea ei în locul și în distincțiile lui; dar chiar și în zilele nevinovăției lor, Adam a fost stabilit a fi cap. Păcatul n-a alterat această poziție, tot așa nici venirea harului lui Dumnezeu în Hristos. Deci Hristos este Capul bărbatului, al oricărui bărbat. Și capul femeii este bărbatul. Fiecare mădular al trupului omenesc este condus de cap. În felul acesta imaginea este foarte simplă și expresivă. Este vorba, într-un cuvânt, de conducere. Femeia are să accepte îndrumare de la bărbat. Bărbatul are să accepte îndrumare de la Hristos. Și Hristos acceptă conducerea din partea lui Dumnezeu, și face lucrul acesta într-un mod perfect. În ce privește pe ceilalți, totul este făcut foarte imperfect. Marea mulțime a bărbaților nu-L recunosc deloc pe Hristos; și în timpul de acum este o mare răzvrătire a femeilor împotriva îndrumării și conducerii bărbaților și aceasta – destul de semnificativ – îndeosebi în creștinătate. Totuși niciunul din aceste lucruri nu schimbă ceea ce este idealul și ordinea divină.

Capul acoperit – sau descoperit (vers. 5, 14-16)

Și dacă un credincios, bărbat sau femeie, are a face cu Dumnezeu, fie în rugăciune (adică adresându-se Lui), fie în profeție (adică spunând cuvinte de la El) trebuie să se țină seama de aceste îndrumări cu privire la neacoperirea sau acoperirea capului, ca semn că rânduiala lui Dumnezeu este recunoscută și ascultată. Versetele 14 și 15 arată mai departe că bărbatul are părul scurt și femeia părul lung. Nu este contradicție între versetul 5 din acest capitol și versetul 34 din capitolul 14, pentru simplul motiv că acolo este o îndrumare cu privire la vorbirea în adunare, în timp ce în capitolul nostru nu se are în vedere această vorbire în adunare decât începând cu versetul 17. Numai de la acest verset începem să considerăm unele lucruri care pot avea loc când „venim la adunare”. Rugăciunea sau profetizarea despre care vorbește versetul 5 nu este în legătură cu adunările sfinților lui Dumnezeu.

În adunare, dezbinări și partide (vers. 17-19)

Când apostolul s-a îndreptat spre cele auzite în legătură cu venirea lor împreună în adunare, s-a văzut obligat să le condamne felul lor de purtare. Ei veneau împreună nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. În capitolul 1 el amintise de aceste dezbinări sau schisme din mijlocul lor, și aceasta se arăta pe deplin când ei se adunau. Ei încă se adunau împreună în același loc. Lucrurile nu ajunseseră până acolo încât să nu mai

vrea să se adune împreună, ca să se despartă în clădiri diferite. Totuși erau locuri care îi distanțau unii de alții, unele dezbinări între ei, cu rezultate dezastruoase. Lucrurile acestea au ajuns la auzul lui Pavel și el le spune deschis că în parte le credea, pentru că le cunoștea starea lor carnală. Cuvântul „partide” din versetul 19 înseamnă „secte” (gr. „hairesis”) și este menționat în Galateni 5.20 printre „faptele firii păcătoase” (carnii). Dacă sfinții se găsesc într-o condiție a firii păcătoase, partide se ivesc mereu. Acesta este motivul pentru care apostolul spune corintenilor carnali: „trebuie să fie și partide între voi”. Activitatea acestor partide îi poate arăta pe cei care într-un fel cu totul fără pricepe sunt „aprobați” de oameni; ele vor arăta desigur pe cei care refuză să facă parte din partide și de aceea sunt „aprobați” de Dumnezeu. Care trebuie să fie gândirea Duhului lui Dumnezeu cu privire la noi, în ziua de astăzi, când partidele și școlile de opinii se înmulțesc în biserica lui Dumnezeu?

Contrastul dintre Cina Domnului și cina fiecăruia (vers. 20, 21)

Rezultă foarte clar din versetul 20 că sfinții din Corint, deși foarte numeroși, încă se adunau împreună într-o clădire. Veneau „împreună în adunare”, așa cum arată versetul 18; dar aceste cuvinte nu se referă la o clădire de anumit fel, ci la faptul că erau împreună în adunare. Acesta este caracterul bisericii sau adunării. Și când ei făceau acest lucru, aceste secte sau partide se arătau într-un fel foarte neplăcut, iar purtarea lor era foarte dezordonată; era atât de dezordonată încât apostolul refuză să recunoască ospetele lor pe care ei le numeau „Cina Domnului”, ca nefiind deloc Cina Domnului. El le spune că aceasta nu este Cina Domnului, ci fiecare își ia propria lui cină. Credem că aici este un dublu contrast. Întâi, între „a Domnului” și „a lui însuși”. Ei tratau lucrul acesta ca și cum ei ar stăpâni peste ea și de aceea o puteau ține așa cum le plăcea. Aceasta ducea la o dezordine extremă în Corint – unii neavând nimic, iar alții bând atât de mult vin încât se îmbătau. O dezordine asemănătoare poate este evitată astăzi; dar nu sunt mulți astăzi care își iau dreptul de a fi ei stăpâni ai situației, când este vorba de această rânduială sfântă, și se simt cu totul liberi s-o schimbe cum vor? – liberi s-o transforme în „mesă” (liturghie) sau jertfă, liberi s-o împodobească sau să-i dea un ansamblu coral, liberi să-i încredințeze distribuirea unei caste preoțești și s-o aibă atât de des încât să fie aproape continuu, liberi s-o aibă odată la câteva luni sau s-o înlătore cu totul.

Contrastul dintre cina fiecăruia și comuniune (vers. 20-22)

Este aici și contrastul dintre Cina Domnului care este în legătură cu comuniunea dintre credincioși, cum ne-a arătat capitolul 10, și „fiecare în parte” care își ia propria cină, deci face din ea un simplu act individual. Chiar dacă ai presupune că sfinții vin împreună în adunare și țin această rânduială chiar fără greșală, în ce privește partea ei exterioară, și totuși o tratează ca un privilegiu curat personal, neținând seama în gândul lor că facem lucrul acesta ca „un trup”, și-au greșit ținta.

Ce nu este rânduială divină este dezordine (vers. 23)

Singurul remediu pentru dezordinea în legătură cu Cina Domnului – de notat, chiar și în zilele apostolice – era de a merge înapoi la instituirea ei originală, în spiritul ei, în semnificația ei, în simplitatea ei. Apostolul nu susține vreun anumit punct de vedere. În versetele 23 până la 27, el revine simplu la ceea ce a fost instituit de Domnul Însuși. Și a făcut acest lucru, nu ca și cum ar fi primit informații autentice de la alți apostoli, ci primind direct de la Domnul rânduiala aceasta, prin revelația dată lui. Revelația aceasta confirmă istorisirea dată prin evangheliști inspirati și-i clarifică înțelesul. Mult din ce s-ar socoti sărbătorire sau observare „în rânduială” și „frumoasă” a acestei instituii este simplă dezordine în aprecierea divină. Orice „rânduială”, oricât de împodobită sau frumoasă în ochii omenești, care nu este rânduială divină, este dezordine în ochii divini.

Cina Domnului (vers. 23-27)

Dumnezeu a binevoit să ne dea patru istorisiri a instituirii Cinei Domnului, iar cea de a patra, prin apostolul Pavel, își are o importanță deosebită, deoarece ea arată clar că trebuie ținută de credincioșii dintre națiuni ca și de iudei, de asemenea că ea va continua „până vine El”. Materialele folosite sunt dintre cele mai simple – pâinea, paharul – semne care se găseau în fiecare zi în casele celor din acele zile. Semnificația materialelor era foarte profundă – „trupul Meu”, „noul legământ în sângele Meu”. Și întregul spirit al rânduiei este „amintirea”. Avem să ne amintim de El în împrejurările în care a fost El atunci, în moarte, deși îl cunoaștem ca pe Cel care este glorificat în cer. Cina Domnului deci începe cu amintirea Lui în moarte. Multe vor izvorî din această amintire și nu vom uita să fim conștienți de ceea ce este binecuvântare (adică „paharul binecuvântării”) și prin urmare vom binecuvânta pe Dumnezeu.

Să deosebim trupul Domnului (vers. 27-30)

Dar trebuie să pătrundem dincolo de simboluri, la ceea ce simbolizează ele. Trebuie să deosebim trupul Domnului; în felul acesta vom fi feriți de a trata aceste lucruri sfinte într-un fel nesfânt sau nevrednic, așa cum făceau corintenii. Domnul nu-i socotea fără vină, și ei își mâncau și își beau judecata. Erau vinovați pentru dezonorarea făcută nu numai pâinii și paharului, ci și trupului și sângelui lui Hristos, simbolizate de pâine și de pahar. Acesta este înțelesul clar al versetelor 27 și 29. Ce trebuie să facem deci? Când Domnul a lovit pe Uza pentru că tratase chivotul lui Dumnezeu ca și cum ar fi fost un lucru obișnuit (2 Sam. 6). David s-a temut și n-a vrut să mute chivotul la el, pentru un timp. Aceasta a fost o greșală, pe care a îndreptat-o după aceea, dând cinstire chivotului și tratându-l așa cum îi poruncise Domnul. Îndrumările date de apostolul Pavel corintenilor în versetele 28 și 30 se potrivesc cu această întâmplare. Dumnezeu a intervenit în judecată printre ei, mulți erau slabi și bolnavi și unii au fost înlăturați prin moarte. Dar aceasta nu trebuia să-i facă să nu mai ia parte la Cina Domnului. Mai degrabă, trebuia să-i facă să se cerceteze pe ei înșiși, și să ia parte într-un spirit de judecată de sine. Fuseseră unele abuzuri, dar remediu pentru aceasta nu era să nu mai ia parte, ci să folosească ocazia pe care o aveau, în ascultare de îndrumarea dată de Dumnezeu.

Judecarea de sine (vers. 31-34)

Versetele de încheiere ale acestui capitol ne dau un exemplu de disciplinare din partea lui Dumnezeu. Ei erau disciplinați pentru că lucraseră rău. Dumnezeu disciplinează pe copiii Săi ca ei să nu fie judecați odată cu lumea. Dar dacă noi ne judecăm pe noi înșine, vom fi feriți de rău și nu vom avea nevoie ca mâna lui Dumnezeu să fie asupra noastră. Să ținem seama de acest fapt! Cât de minunată este arta sfântă a judecării de sine; și cât de puțin practică! S-o cultivăm tot mai mult. Prin ea vom fi feriți de nenumărate greșeli. Corintenii în mod evident au neglijat-o și mult rău au avut. Apostolul a corectat greșelile lor cele mai izbitoare când luau parte la Cina Domnului. Erau și altele, dar acestea aveau să fie spuse când el personal avea să-i vadă; de aceea, capitolul acesta se încheie cu cuvintele: „Iar celelalte le voi rândui când voi

veni!”

Testul adevăratului profet: „Isus este Domn” (vers. 1-3)

Corintenii veneau împreună în adunare nu numai că să ia parte la Cina Domnului, dar și pentru a-și exercita darurile spirituale, îndeosebi cel al profeției. În acele zile unii profeți erau dăruți de Duhul Sfânt să spună lucruri inspirate în adunare. În felul acesta Dumnezeu dădea învățătură și călăuzire care aveau autoritate în acel timp când Noul Testament abia se forma și nu era la dispoziție în mâinile celor credincioși, ca astăzi. Erau totuși mari pericole în legătură cu acest lucru. Când Dumnezeu a ridicat profeți în istoria lui Israel, Satan repede căuta să pună toate în încercătură, ridicând mulți profeți mincinoși. În zilele lui Ahab erau 850 mincinoși în fața unuia adevărat! Dușmanul a urmat aceeași tactică în cele dintâi zile ale bisericii și a introdus în adunările publice ale sfinților oameni care dădeau în adevăr îndrumări, dar nu inspirate de Duhul Sfânt, ci de demoni. De aceea este pus înainte testul din versetul 3 al capitolului 12. Mărturisirea lui Isus ca Domn este acest test. Multe mărturii puteau fi aduse, dovedind că testul acesta este totdeauna practic. El lucrează fără greșală. În ședințele spiritiste moderne demonii deseori vor arăta sentimente aparent frumoase, dar niciodată nu vor recunoaște pe Isus ca Domn.

Diversitatea darurilor spirituale pentru folosul tuturor (vers. 4-10)

Mai mult, în lumea păgână se presupunea că fiecare demon avea o anumită limită în care lucra: unul era un duh de vindecare, altul un duh de profeție sau ghicire și așa mai departe. Apostolul îi învață deci pe corinteni, în versetele 4 până la 11, că toate darurile divine care se pot arăta în adunare vin de la unul și același Duh – Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Duhul este unul, arătările puterii Lui sunt multe. Fie că este Duhul (vers. 4) sau Domnul (vers. 5) sau Dumnezeu (vers. 6), diversitatea care vine din unitate îi este trăsătură. Darurile sunt puse în legătură cu Duhul; slujbele, cu Domnul; lucrările, cu Dumnezeu. Darurile sau arătările Duhului sunt exprimate prin oameni în adunarea lui Dumnezeu. Nici un om nu le are pe toate. Ocazional unul singur ar putea avea mai multe, dar de obicei are numai unul. Dar fie că are mai multe sau numai unul, fiecare are nu pentru propriul său folos, ci pentru folosul tuturor. Versetul 7 spune: „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos.” Corintenii în mod evident se purtau ca niște copii, presupunând că darul spiritual primit era ca o nouă jucărie, să-l folosească și să se bucure de el pentru plăcerea și arătarea lor personală. Darul primit de un mădular era de folos pentru întregul trup.

Un singur trup (vers. 11, 12)

După ce a enumerat diferite daruri și a subliniat din nou că toate sunt împărțite „fiecăruia în parte cum vrea El” în voia Sa suverană și în înțelepciunea Sa, apostolul trece în versetul 12 la „un singur trup”, pentru folosul căruia sunt dăruite toate. Trupul uman este folosit ca o ilustrare. El are multe mădulare și totuși este o unitate organică. Apoi adaugă: „tot așa este și Hristosul”, cuvânt care în greacă are articolul definit. Aceasta este o expresie de o deosebită valoare. Aici nu este Hristos personal, ci acel singur trup – biserica – fiind trupul lui Hristos, Numele Său poate fi chemat peste ea. Adunarea deci, ca trup al lui Hristos, este o unitate organică, întocmai ca trupul omenesc. Trupul Lui a fost format printr-un act al lui Dumnezeu, în puterea unui singur Duh. Este important să ne amintim acest lucru, pentru că prin acest fapt îi este asigurată integritatea. El nu poate fi atins sau distrus de om sau de puterea satanică, deși manifestarea lui vizibilă în timpul călătoriei pe pământ poate fi și a fost tulburată. Lucrul în sine, fiind format de Dumnezeu, rămâne, și va fi pe deplin arătat în glorie.

Prin botezul Duhului Sfânt, un loc în acest singur trup (vers. 13)

Lucrarea Duhului în formarea unui singur trup este descrisă ca un „botez”. În botez un om este scufundat și îngropat în mod figurat. Acest singur trup a fost format și noi am fost aduși în el pe această bază; adică, ce a fost ca om natural, fiind copii ai lui Adam, cu toate particularitățile noastre personale și cu contururile noastre colțuroase au fost scufundate în acest singur Duh. De aceea toate însușirile noastre naturale distructive au dispărut în acest singur trup. Nu erau deosebiri naționale mai mari decât între iudei și națiuni; nu erau despărțiri sociale mai mari decât între rob și omul liber. Dar aceste deosebiri și despărțiri, și orice altele ca ele, s-au dus în acest un singur trup. În lumina aceasta, cât de fără rost și păcătoase erau partidele și școlile de învățătură și despărțirile printre corinteni; cât de copilărești erau luptele lor pentru onoare personală! Și cât de fără rațiune și păcătoase și puerile sunt lucrurile asemănătoare care desfigurează creștinătatea astăzi! Să punem la inimă! Am uitat reala forță și înțelesul acestui botez prin care ne-am găsit locul în acest singur trup. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, eu sunt în acest un singur trup, dar pe baza faptului că vechiul meu „eu” a fost scufundat. Și tu ești în el, având vechiul tău „eu” scufundat. Și orice alt mădular al trupului este acolo, având vechiul „eu” scufundat. Dacă am realiza însemnătatea acestui adevăr, ce schimbare s-ar face față de aspectul exterior al lucrurilor printre sfinții lui Dumnezeu! Dar nu numai că noi toți am fost botezați în puterea unui singur Duh într-un singur trup, dar fiecare dintre noi, individual, a fost făcut să „bea dintr-un singur Duh”. Aceasta pare să fie o referire la Ioan 7.37-39. Fiecare mădular al trupului a primit sau a fost cuprins de acest un singur Duh, încât El îl caracterizează și îl îndrumă pe fiecare. Unitatea este astfel produsă în aceste două căi. Fiecare a fost scufundat în Duhul; și Duhul este în fiecare printr-o îmbibare personală.

Lucrarea Duhului Sfânt este un act divin, real, un idealistic (vers. 12, 13)

Versetele 12 și 13 ne arată deci ce a făcut Dumnezeu însuși să aibă loc prin puterea Duhului Sfânt, și prin urmare lipsurile omenești nu pot schimba nimic din această lucrare. Este un lucru spiritual ideal, dar nu este pentru aceasta nereal. Nu este doar o idee frumoasă care să fie lăsată în sferele înalte ale ideilor. Nu, este un fapt prezent, care există prin lucrarea divină; iar credința îl distinge și se poartă potrivit lui. Dacă nu-l înțelegem, nici nu ne putem purta în consecință. Să avem deci credința de a înțelege ce anume s-a făcut prin lucrarea Duhului și ce am primit prin ceea ce „am băut” dintr-un singur spirit; și întreaga noastră viață în legătură cu Hristos însuși și cu cei credincioși să fie influențată în felul acesta.

Unitatea trupului și diversitatea darurilor (vers. 14-20)

Dacă versetul 13 ne învață că toți adevărații credincioși au fost botezați într-un singur trup, versetul următor subliniază adevărul apropiat de el că trupul este format din multe mădulare. Unitatea pe care Dumnezeu a stabilit-o în acest singur trup nu trebuie confundată cu uniformitatea. Uniformitatea este foarte mult marcată pe lucrarea omului, în special în zilele noastre, dar nu pe lucrarea lui Dumnezeu. Omul inventează mașini care fabrică mii sau chiar milioane de produse în totul la fel sub toate aspectele. În lucrarea mâinii lui Dumnezeu vedem o diversitate extremă în unitate – unitate în cea mai minunată diversitate. În versetele 14 până la 26, trupul uman este luat ca o ilustrare a

acestui fapt și prezentat cu multe detalii. Apostolul în mod evident simțea că este de cea mai mare importanță ca lucrul acesta să fie clar înțeles. Și de ce este atât de important? Răspunsul este, credem, că el cunoștea tendința înrădăcinată a inimilor omenești. Este foarte natural, chiar și pentru credincioși, să le placă o anumită partidă, toți fiind îndreptați spre același lucru și toți fără dezacord să se bucure în legătură cu lucrul pentru care sunt zeloși. Atunci desigur alții, ale căror gânduri sau activități sau funcții sunt mult diferite de ale lor, ar ajunge să fie cu totul ignorați. Iar neînțelegerea sau dezbinarea despre care vorbește versetul 25 apare.

Fiecare mădular este necesar (vers. 21-26)

Ilustrarea acestei idei dată în versetul 21 este foarte izbitoare. Ochiul este organul vederii, mâna este organul muncii. Unii credincioși „văd” bine, sunt dotați cu o pricepere spirituală deosebită. Ei sunt satisfăcuți când înțeleg lucrurile lui Dumnezeu. Se ocupă mult cu studiul și cu meditația, și probabil au foarte puțin timp pentru munca activă. Alți credincioși sunt lucrători foarte activi: ei pun mâna la multe lucruri grele pentru Domnul lor. În adevăr, ei lucrează atât de mult încât pericolul lor este ca nu cumva în munca lor să devină lipsiți de învățătură și de aceea fără cunoașterea lui Domnului. Acum pericolul este ca „ochiul” să spună „mâinii”: nu am nevoie de tine. Nu se dă ideea că „mâna” ar spune același lucru „ochiului”. Experiența practică dovedește că de obicei cei care văd departe, intelectual, ei sunt ispițiți să vorbească în felul acesta fratelui care are mai puțină cunoaștere și totuși este un om care lucrează mult. Iarși, capul și picioarele sunt puse în contrast. Nu numai văzul, dar și auzul, mirosul și gustul aparțin capului. Numai unul din cele cinci simțuri este distribuit peste tot trupul. Capul are nevoie de liniște și odihnă pentru a-și exercita funcțiile. Iar picioarele sunt instrumentele pentru mișcare. Capul dorește ce este liniștit și stă pe loc, ca să fie în stare să observe și să audă și să gândească, dar picioarele sunt pentru activitate și mișcare. Capul ar putea fi foarte ispitit să spună picioarelor: N-am nevoie de voi! În trupul omului orice mădular este necesar, pentru că Dumnezeu le-a rânduit să fie împreună. El a dat mai multă cinste acelor părți care ar putea fi socotite fără cinste și a dat destulă frumusețe celor care n-ar apărea frumoase. Medicina se pare că strânge dovezi în privința aceasta, arătând cum glande mici, la care mai înainte nimeni nu se gândea, sunt de o mare importanță reală, având un astfel de control asupra omului încât dacă ele ar înceta să funcționeze, trupul ar muri. Așa este trupul lui Hristos, și de aceea mădulele trebuie să aibă aceeași grijă și interes unele față de celelalte. Dacă una este afectată, în bine sau rău, toate sunt afectate. Observați cum prin toată această ilustrare trupul uman este văzut ca lucrare a lui Dumnezeu. Versetul 18 spune acest lucru, și versetul 24 îl menționează din nou, și de aceea dezbinarea este exclusă. Din nou în versetul 21 nu se spune că ochiul n-ar trebui să spună mâinii: „n-am nevoie de tine”, ci nu poate spune. Chiar în același fel, acest unul și singurul trup al lui Hristos este văzut ca rod al lucrării lui Dumnezeu. El este ce a rânduit Dumnezeu să fie; este lucrarea lui Dumnezeu care nu poate fi distrusă de om. Observați, pe de altă parte, că deși el este lucrarea lui Dumnezeu, din cauza aceasta nu este un lucru ideal, scos din sfera vieții prezente și practice, fără legătură cu biserica în situația ei actuală. Chiar dimpotrivă, pentru că apostolul îndată începe să dea chiar această aplicație în prezent.

Sunteți trup al lui Hristos (vers. 27)

Aplicația începe în versetul 27. Nu spune „Voi sunteți trupul (articulat) lui Hristos”, pentru că aceasta ar indica sfinților din Corint că ei ar fi fost întregul trup și ar fi dus la ideea că un alt trup ar fi fost în Efes și așa mai departe, până la ideea contradictorie și inconsistentă de a fi mai multe „trupuri”. Apostolul spune: „Voi sunteți trup al lui Hristos”, adică ei erau din trupul lui Hristos și purtau în Corint caracterul „trupului lui Hristos”, fiecare în parte fiind un mădular. Ei erau deci mădulele ale acestui trup; și de aici ajunge să spună în versetul următor cum a rânduit Dumnezeu aceste mădule în „adunare” sau „biserica”. Este bine să facem deosebire în gândirea noastră între trupul lui Hristos format printr-un act divin, și adunarea așa cum se află în lume, fie locală ca în Corint, fie în totalitatea ei. Dar când facem această deosebire trebuie să nu le despărțim pe cele două, deoarece lucrarea mădulelor are loc în adunare, și lucrarea lor trebuie să fie stăpânită și dirijată de adevărul care ni se prezintă aici cu privire la acest singur trup.

Nici un dar n-a fost dat tuturor (vers. 28)

„Darurile” sau „manifestările” Duhului, dăruite unora dintre mădule sunt detaliate în versetul 28. Este de notat ordinea lor. Apostolii vin întâi, felurile limbi vin cele din urmă. Corintenii, care erau carnali, dădeau mare importanță darurilor spectaculoase, cum fac și mulți credincioși carnali astăzi. A vorbi într-o limbă necunoscută le părea în mod evident cel mai dorit lucru. Aprecierea lor era totuși greșită. Darurile sunt împărțite potrivit voinței suverane a Duhului. Nici un dar n-a fost dat tuturor. De obicei fiecare în parte avea un anumit dar.

Nu toți vorbesc în limbi – și o cale nespus mai bună (vers. 29, 30)

Sunt șapte întrebări în versetele 29 și 30. Se pune întrebarea și nu se dă răspunsul, care este evident. Peste tot răspunsul este: Nu. Notați cea de a șasea întrebare, deoarece sunt unii care insistă că nimeni n-a primit cu adevărat Duhul Sfânt dacă nu vorbește în limbi. Dar „Toți vorbesc în limbi?” Răspunsul este: „Nu!” Totuși toți „au băut dintr-un singur Duh”. Care deci trebuie să fie atitudinea noastră față de darurile felurite? Avem să dorim stăruitor darurile mai bune, mai mari; adică darul profeției sau al învățăturii, cum este evident de la începutul capitolului 14. Acestea sunt mai bune pentru că sunt pentru un folos mai larg și mai general, și darurile sunt dăruite pentru folosul tuturor. Și este o cale nespus mai bună prin care se poate atinge acest scop. Această cale este calea iubirii divine, așa cum este prezentată în capitolul 13. Apostolul lasă pentru puțin timp șirul de idei din această temă pentru a sublinia calea nespus mai bună a dragostei, care este însăși natura lui Dumnezeu însuși.

Darurile cele mai strălucitoare fără dragoste nu au valoare (vers. 1)

Capitolul 13 a devenit renumit. Puterea lui extraordinară este recunoscută nu numai de creștini, ci și de mulți alții. Dar oamenii o apreciază ca minunăție, una din minunile literare ale lumii, poate fără să-i înțeleagă adevăratul sens al învățăturii pe care o dă. Ce spune ea într-adevăr? Cel dintâi verset al capitolului 8 ne-a spus că dragostea este cea care zidește. Capitolul acesta dezvoltă acest fapt și ne arată de la început că darurile cele mai strălucitoare, fără dragoste, nu au nicio valoare; și în al doilea rând că dragostea este forța, chiar când există daruri, care împlinesc în adevăr toate.

Fără dragoste nu sunt nimic, nu-mi folosește la nimic (vers. 1-3)

Primele trei versete arată că ai putea avea daruri și le-ai folosi fără dragoste. Dacă ele sunt, tot ce ar putea produce împreună este: Nimic. Vorbirea în limbi este menționată întâi, pentru că ea era darul deosebit care ajunsese mai degrabă o cursă pentru corintenii. Dar acesta este

urmat de profeție, care în capitolul următor va fi lăudată de apostol ca un dar socotit întâi în importanță: folosit cu cunoștință și cu credință, în dragoste, cu jertfire de sine. Un frate se ridică în adunare și spune cuvinte deosebit de plăcute și emoționante, deși cu totul neînțelese de noi. Aflăm că de fapt a făcut o comunicare divină într-o limbă a cerului, pe care îngerii o folosesc. Ce minunat! Cât de uimiți am privi la el! Da. Dar dacă el a făcut lucrul acesta fără dragoste, tot așa ar fi putut aduce în adunare un chimval răsunător, fără valoare. Și vine aici un altul care are o cunoștință și pricepere uimitoare. Nu numai că pătrunde până în adâncul lucrurilor divine, dar el poate comunica altora ceea ce știe datorită darului său profetic. De asemenea, are o putere aproape miraculoasă. Totuși nu are dragoste! Nu ni se spune că el este ca o bucată de aramă sunătoare, pentru că este posibil ca noi să fi câpătat ceva ajutor și înțelegere din ceea ce a spus el, și ceva inspirație de la credința lui cea mare. Ceea ce ni se spune este că el nu este nimic. Dacă noi înșine nu suntem spirituali, ni-l putem imagina ca pe un uriaș. În realitate el este mai puțin decât un pigmeu. Este nimic. Și presupuneți că un al treilea apare, hotărât: „Eu îmi voi împărți ca hrană toată averea mea” și este gata să-și dea trupul să fie ars! Desigur, am fi înclinați să spunem: Ce răsplată va avea el în ziua care va veni! Dar vai! El nu are dragoste. Atunci aceasta nu-i va folosi la nimic. Lipsa dragostei a făcut fără valoare toate. În lumina acestor fapte, cât de prețioasă este dragostea!

Trăsături ale dragostei (vers. 4)

Acum avem să privim mai aproape trăsăturile care caracterizează dragostea. Întâi vine o trăsătură foarte pozitivă. Ea este îndelung răbdătoare și este bună. Poate depăși ceva îndelunga răbdare și bunătatea lui Dumnezeu în felul cum Se poartă cu omul răzvrătit? Nu. Dumnezeu este dragoste. Și în măsura în care manifestăm natura divină, vom arăta îndelungă răbdare și bunătate față de oameni în general, tot așa ca și față de frații noștri.

Absența trăsăturilor negative; iubirea de sine (vers. 4-6)

Această trăsătură pozitivă este urmată de trăsături negative. Dragostea este conturată de absența totală a unor diformități urâcioase de caracter și de comportare, care sunt cu totul naturale omului nostru în firea lui păcătoasă. Apostolul Pavel le înșiră pe toate împreună. Iată-le: 1) invidiază pe alții; 2) se laudă, caută o glorie deșartă; 3) se îngâmfă, se umflă cu propria sa importanță 4) se poartă necuviincios; 5) caută ale sale; 6) este iritabilă, se simte jignită foarte repede și este provocată la mânie; 7) ține seama de rău, gata să arate răul altuia; 8) se bucură de nedreptate, gata să sublinieze nedreptatea din alții. Nota care se observă la toate aceste opt lucruri este iubirea de sine. Vai! Vai! Cât de des se observă aceste trăsături în noi înșine, și totuși suntem sfinți ai lui Dumnezeu. Este foarte ușor să ajungem ca un vas care eșuează în noroiul murdar al talazurilor iubirii divine. Când cei sfinți uită de ei înșiși în revărsarea acestui talaz, multe transformări minunate se fac. Versetul 6, care menționează cea de a opta trăsătură negativă; ne introduce la cea de a doua trăsătură pozitivă. Dragostea se bucură, pentru că ea este veselă, dar bucuria ei este „cu adevărul”. Dragostea și adevărul merg mână în mână, iar adevărul este plin de bucurie pentru inimile noastre.

Suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate (vers. 7)

Urmează alte trăsături pozitive. Patru din ele sunt menționate în versetul 7. Dragostea suportă sau acoperă toate. Desigur, ea niciodată nu trece cu vederea nedreptatea, totuși ea nu-și găsește niciodată plăcerea să publice nelegiuirile altora. Mai degrabă crede tot ce se poate afla despre adevăr; ea speră că tot ce lipsește se va împlini la timpul potrivit; ea rabdă între timp orice neajuns care ar putea fi. Este evident că expresia „toate” repetată de patru ori trebuie înțeleasă ca limitată de contextul ei. De exemplu, cel care ar crede „toate” într-un fel fără limită, ar intra, simplu, într-o mlaștină de incertitudini și decepții.

Dragostea nu pierie niciodată (vers. 8-10)

Cea de a șaptea caracteristică a dragostei este că ea nu pierie niciodată. Aceasta se vede de îndată dacă privim la plinătatea ei în Dumnezeu Însuși. Dacă dragostea divină ar fi pierit, orice loc care a fost vreodată atins de păcat ar zace în întunecimea fără speranță a nopții pentru totdeauna. În prezența marelui catastrofe a păcatului, dragostea divină n-a șovăit, n-a lipsit. Ea mai degrabă a plănuit calea dreptății prin care situația va fi mult mai mult decât recuperată: oamenii binecuvântați și Numele lui Dumnezeu apărat. În adevăr, poate apărea pentru un timp că a pierit. Dar Dumnezeu are o perspectivă mare și planuri pentru milenii, nu numai pentru zile. Dragostea întotdeauna câștigă la sfârșit. Așa este și când dragostea divină lucrează în și prin sfinți slabi cum suntem noi. Ea poate apărea învinsă de sute de ori, dar nu este așa: la sfârșit ea câștigă, ea nu pierie. Dar nu se poate spune același lucru despre darurile cele mai mari. Profețiile vor pieri, în sensul că se vor sfârși, vor trece, după ce și-au servit scopul. Limbile vor înceta; ele nu vor fi necesare în ziua care va veni. Cunoștința, asemenea profeției, se va sfârși. Ce înseamnă acest „se va sfârși” este arătat în următoarele versete. Cunoștința noastră și profeția – chiar și ale lui Pavel – sunt în parte. Când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte se va sfârși, întocmai cum luna nu mai are tărie și dispare în lumina soarelui.

Contrast între acum și atunci, între în parte și pe deplin (vers. 11-12)

Apostolul ilustrează mai departe acest gând cu copilăria lui. Când era copil, el vorbea, gândea, judeca asemenea unui copil. Când a ajuns om mare, a terminat cu ce aparținea zilelor copilăriei. Aplicația acestei ilustrări este în versetul 21. Contrastul este între acum și atunci; între situația noastră prezentă, limitată atât timp cât suntem în carne și sânge, deși Duhul Sfânt locuiește în noi, și situația noastră cerească în care vom intra când vom fi în asemănare cu Hristos și în ce privește trupurile noastre. Acum vedem ca printr-un geam, întunecat; atunci vom cunoaște așa cum și noi am fost cunoscuți. Darurile spirituale sunt în adevăr lucruri minunate, dar noi am putea să le supraestimăm. Oricât de minunate ar fi, ele nu sunt decât parțiale, chiar și cele mai mari dintre ele. Luați seama, voi, cei dăruți! Cunoașterea voastră și profeția voastră, chiar când sunt în plinătatea puterii Duhului, nu sunt decât parțiale. Ele nu sunt un lucru deplin, complet. Dacă nu vă amintiți de lucrul acesta, puteți deveni aroganți în cunoștințele voastre. Dacă vă veți aminti, veți fi smeriți.

Contrast între darurile trecătoare și dragostea care rămâne (vers. 13)

Suntem mulțumiți foarte mult pentru cunoștință și profeții, totuși știm că toate acestea se vor șterge la strălucirea luminii perfecte spre care ne îndreptăm. Sunt lucruri care rămân și cel mai mare dintre ele este Dragostea. Uneori cântăm: „Când credința și speranța vor înceta, Și numai dragostea va rămâne.”

Se poate să fie așa, dar nu această idee este precizată aici. Dimpotrivă, se spune: "Acum dar rămân aceste trei lucruri: credință, speranță, dragoste." Contrastul este între darurile cele mai strălucitoare care trec și caracteristicile care rămân ale vieții divine în cei sfinți. Cu cât ne apropiem mai mult de ce este carnal, cu atât mai mult suntem orbiți de niște simple daruri. Cu cât ne apropiem mai mult de ce este spiritual, cu atât mai mult apreciem credința, nădejdea și dragostea. Și cu atât mai mult vom vedea că dragostea este cea mai mare din toate. Se va vedea la urmă că sfântul cel mai prețios nu este cel al celui mai izbitor dar, ci acela care rămâne mai mult în dragoste, căci „cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el” (1 Ioan 4.16). Nici un dar nu valorează mai mult decât cât este controlat și pus în acțiune de dragoste. Dragostea este în adevăr calea nespus mai bună.

Contrast între darul profeției și darul vorbirii în limbi (vers. 1, 2)

Capitolul 13, fiind o paranteză, arătând locul deosebit de minunat pe care-l are dragostea divină, cel dintâi verset din capitolul 14 este în legătură cu cel din urmă verset din capitolul 12. Dragostea trebuie să fie urmărită ca lucrul de cea mai mare însemnătate, pentru că unde este ea, darurile spirituale pot fi dorite într-un fel care poate fi de folos. Când domnește dragostea, ele pot fi dorite nu pentru înaintarea sau distincția personală, ci pentru folosul și binecuvântarea tuturor. De aceea darul profeției este dat în cel dintâi loc. Este printre cele mai bune daruri care pot fi dorite stăruitor. Apostolul îndată pune în contrast darul profeției cu darul limbilor, care în mod evident avea mare atracție în estimarea credincioșilor din Corint, fiind atât de clar supranatural în originea lui. El nu aruncă nicio îndoială asupra acestei manifestări spirituale. „Limbile” la care se referă el erau manifestări adevărate ale puterii Duhului Sfânt, și sub controlul vorbitorului. Apostolul însuși vorbea în limbi în mai mare măsură decât cei din Corint, dar făcea acest lucru într-un fel controlat și retrâns. Versetele 6, 15, 18 și 19 arată aceasta. Fapt este că, chiar când darul limbilor este în situația lui cea mai bună, este de mai puțin folos decât darul profeției. Când sfinții din Corint veneau împreună la adunare înaintea Domnului, El avea să fie Conducătorul lor în toate lucrurile, și toate activitățile lor aveau să fie în puterea Duhului lui Dumnezeu. Capitolul acesta ne dă multe îndrumări de la Domnul – îndrumări cu un caracter general, care sunt pentru toate timpurile. Dacă odată acest frate sau acela trebuie să ia parte, spunând ceva, și ce anume parte, acesta este un lucru în legătură cu voia Domnului din acel moment. Și când ei iau parte, trebuie să facă acest lucru în supunere față de îndrumările generale date de Domnul în acest capitol, purtându-se ca oameni cu mintea sănătoasă luminată de Cuvântul Domnului. Este bine să ne amintim cum spunea Pavel lui Timotei că Dumnezeu ne-a dat un duh „de putere și de dragoste și de chibzuință (mintea sănătoasă)” (2 Tim. 1.7). Faptul acesta este exemplificat în capitolul dinaintea noastră. Capitolul 12 ne arată Duhul de putere în adunare; capitolul 13, duhul de dragoste; capitolul 14, duhul unei minți sănătoase. Activitățile spirituale în adunare pot fi îndreptate spre Dumnezeu sau spre oameni. Activitățile îndreptate spre Dumnezeu sunt menționate în versetele 14 până la 17: rugăciune, cântare, mulțumire. Dar capitolul acesta se referă mai ales la cele îndreptate spre oameni: profeție, limbi, învățătură, interpretare. Aceste daruri trebuie exersate pentru folosul altora, și testul pe care îl dă apostolul este zidirea generală. Dacă exercitarea darului zidește, el este de folos. Dacă nu zidește, nu este de folos.

Scopul darului profeției și al vorbirii în limbi (vers. 3-5)

Potrivit versetului 3 scopul care trebui atins este întreit. Temelia este pusă când este primită evanghelia; dar pe temelie trebuie clădite foarte multe, încât zidirea poate să continue toată viața creștină. Îndemnarea sau încurajarea urmează. Trecem printr-o lume ostilă, supusă tuturor felurilor de influențe opuse. De aceea avem nevoie continuu de trezire pentru o țarie spirituală. Apoi, în al treilea rând, mângâierea, este o nevoie continuă în adunare; totdeauna sunt prezenți cei care fac față durerii și necazului și dezamăgirii, și trebuie să fie ridicați deasupra problemelor lor. Am putea rezuma aceste trei scopuri ca zidire, încurajare și mângâiere. Profeția duce la împlinirea acestor trei lucruri. Profeția nu este numai spunerea mai dinainte a unor evenimente viitoare. Ea include punerea înaintea a gândului și a mesajului lui Dumnezeu. În zilele apostolice, înainte de a fi puse în circulație scripturile Noului Testament, era profeție de un fel inspirat, așa cum spune apostolul Pavel despre sine însuși și despre alții în capitolul 2 al acestei epistole, versetul 13. Noi nu avem astăzi, nici nu avem nevoie de ele, pentru că avem Scripturile inspirate în mâinile noastre. Profeție de un fel neinspirat putem avea încă, pentru că tot mai sunt oameni dăruți de Dumnezeu ca să ne deschidă, din Scripturile inspirate, gândul lui Dumnezeu și mesajul Său pentru un anumit moment; și când îi întâlnim, să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru el. Această slujire a Cuvântului lui Dumnezeu aduce în adevăr zidire și încurajare și mângâiere. În ce privește darul limbilor, exercitarea lor nu este interzisă, dar este rânduită hotărât și strict în acest capitol. Reglementările stabilite sunt de mare importanță. Ele arată sigur dacă darul este prezent și, fiind exersat, va fi spre folos. În plus, nu avem nicio ezitare să spunem că, atunci și acolo unde este pretins acest dar, și totuși cei care zic că îl practică ignoră în mod sistematic aceste reguli date de Dumnezeu, o îndoială se ridică îndată în orice minte sănătoasă cu privire la realitatea darului fals.

Un cuvânt de înțeles (vers. 6-13)

Chiar și separat de aceasta, totuși, aceste reglementări sunt pline de folos pentru noi, pentru că tot ce este astfel stabilit se aplică și în alte direcții. Ca exemplu pentru ce vreau să spun, luați versetele 6 până la 9. Ideea imediată pe care ne-o dau aceste versete este că simplele sunete ale glasului nu au nicio valoare. Este această precizare importantă numai în legătură cu darul limbilor? Nicidecum. Se aplică în toate. În adunările noastre n-ar fi de ajuns ca un frate să vorbească limba cunoscută, dacă ar fi ispitit să-și arate învățătura folosind o mulțime de cuvinte nefolosite de obicei, care ar lăsa pe ascultători nedumeriți cu privire la sensul lor. Sau el ar vorbi cu atâta rapiditate sau cu atâta misticism încât ar fi de neînțeles. În toate cazurile de felul acesta oamenii ar „vorbi în vânt” și n-ar fi nici un folos.

Cel care vorbește să spună cuvinte pe care le înțelege (vers. 14, 15)

Ne-am putea mira de aceste cuvinte scrise de apostolul Pavel în versetele 14 și 15, dacă n-am ști ce are loc uneori și în zilele noastre. Nu este îndrumarea lui Dumnezeu ca însuși vorbitorul să nu știe ce înțelege au cuvintele pe care le-a rostit. El trebuie să rostească întotdeauna cuvinte, fie în vorbirea către alții, fie în rugăciune sau în cântare, pe care el însuși le înțelege și care sunt de înțeles pentru alții.

Răspunzi „Amin” pentru că înțelegi cele cinci cuvinte spuse (vers. 16-19)

Dacă cineva se adresează lui Dumnezeu în adunare, fie în rugăciune sau în mulțumire, el trebuie să-și aducă aminte că face acest lucru dând expresie dorințelor sau laudelor adunării. El nu vorbește numai în numele său. Deci trebuie să poarte cu el gândurile adunării; iar ei, înțelegând și urmărind cele spuse, le întăresc înaintea lui Dumnezeu și le socotesc ca fiind ale lor, spunând „Amin” (care înseamnă „așa să fie”) la sfârșit. Ei u pot spune clar și cinstit „Amin” la sfârșit dacă nu știu despre ce este vorba. Mult mai bine este să spui numai cinci cuvinte folositoare pentru învățătură, decât zece mii de cuvinte care nu înseamnă nimic pentru ascultători. Notați că versetul 16 presupune că fiecare

din adunare, chiar și cei mai neînvațați, spun „Amin”. Ei spun acest cuvânt, nu numai gândesc că așa ar fi. Dacă experiența noastră ne-ar fi îndrumător astăzi un mic procent din adunare spun „Amin”. Observați ce spunem într-o adunare de rugăciune obișnuită. Dacă un frate în rugăciune înalță în adevăr chiar ce dorim noi, să întărim ce a rostit el cu un „Amin” clar. Dacă nu, cinstea ne obligă să ne reținem de a spune „Amin”. Dacă revărsarea sinceră a dorințelor noastre ar fi întărită de toți dintre noi prin rostirea din inimă: „Amin”, la încheiere, iar parada obositoare de informații și discuții de doctrină cu Dumnezeu, care uneori ni se dă cu multe cuvinte ca drept rugăciune, s-ar sfârși mai degrabă într-o tăcere rece, cel care a greșit poate va fi trezit din ceea ce face. Când totuși fiecare rugăciune se termină în tăcere, în afară poate de câteva slabe rostiri de „Amin”, nu se simt astfel de deosebiri și cineva ar începe să se teamă că totul poate fi formalism, cu puțină adâncime. Să ne gândim la aceste lucruri și să practicăm realitatea.

Limbile folosite greșit arată lipsă de maturitate (vers. 20-25)

Să căutăm să avem înțelegere în lucrurile lui Dumnezeu și să nu fim cu un spirit de copil, cum ne spune versetul 20. Când limbile sunt folosite greșit, cum arată versetul 23, aceasta arată o lipsă totală de simț matur. Copiii se pot purta într-un fel fără minte, așa cum le place să-și arate hainele noi. Dar cel credincios trebuie să se poarte ca unul care are înțelegerea unui om matur, nu a unui copil. Folosirea profeției prin Cuvântul lui Dumnezeu aduce sufletul chiar în prezența lui Dumnezeu. Și puterea unei astfel de slujbe poate fi simțită și de un necredincios care s-a întâmplat să fie prezent.

Să vorbească doi sau trei (vers. 26-28)

Nu este de ajuns să fie profeție. Darul trebuie exercitat potrivit rânduielii lui Dumnezeu, care este dată în versetele 29-33. Corinteni erau mult dăruți și tendința în adunare era, evident, să fie un abuz de vorbire. Versetul 26 arată acest lucru. Fiecare era gata să-și exercite darul și să-l aducă înainte. Confuzie, dezordine, agitație, acesta era rezultatul. Dumnezeu nu este autorul dezordinii. De aceea au fost stabilite indicații precise. Vorbirea în limbi nu era interzisă, ci reglementată strict în versetele 27 și 28; și dacă nu este vreunul care să interpreteze, era interzisă. Profeția, de asemenea, era reglementată. Doi sau trei vorbitori într-o adunare sunt de ajuns. Cât de înțeleaptă este această reglementare? Domnul cunoaște capacitatea medie de a primi a celui credincios. Dacă doi vorbesc destul de mult este de ajuns. Dacă cei doi vorbesc mai puțin, își găsește și al treilea un loc. Și atunci este de ajuns.. Dacă cineva nu ține seama de această rânduială și insistă să-și spună și el cuvântul, ajungem obosiți și reținem mai puțin decât dacă ar fi vorbit numai trei.

Ceilalți să judece (vers. 29-33)

Notați că acei care ascultă trebuie „să judece”. Chiar în zilele când erau date în adunare cuvinte inspirate prin revelația directă, cei care ascultau aveau să observe, să deosebească cele spuse. Nu trebuia să primească fără să analizeze cele ce au auzit. Să nu adoptăm niciodată atitudinea aceasta: „Desigur, orice amănunt din tot ce spune iubitul frate A. trebuie să fie corect!” O astfel de atitudine este o provocare pentru diavolul să strice ideile fratelui A – și în felul acesta să aducă și căderea multora. Este un dezastru pentru fratele A. – tot așa și pentru admiratorii lui. Este libertate pentru toți profeții să profețească, deși, desigur, nu în toate ocaziile. Dacă la o anumită ocazie un profet ar avea ceva de spus și totuși n-a fost posibil, să se stăpânească și să aștepte până vine ocazia de la Dumnezeu.

Tăcerea femeii în adunare (vers. 34, 35)

Versetele 34 și 35 se ocupă cu tăcerea femeii în adunare. Indicația este foarte clară: „femeile să tacă în adunare.” Această rânduială nu se potrivește deloc cu spiritul veacului, fără îndoială. Dar dacă aceasta ar fi o rațiune să ignori Scriptura, n-ar fi lăsată multă Scriptură care să nu fie ignorată.

Cele spuse de apostol sunt poruncă a Domnului (vers. 36, 37)

Duhul lui Dumnezeu a știut mai dinainte cum aceste reglementări vor fi ignorate sau încurcate. Unii din Corint erau înclinați în această direcție. De aici, versetele 36 și 37. Cuvântul lui Dumnezeu a venit prin Domnul Însuși și prin apostolii Săi, și nu prin corinteni. El a venit la ei. Ei își puteau închipui că sunt oameni spirituali. Dacă ar fi fost într-adevăr spirituali, ar fi dovedit aceasta înțelegând că aceste rânduieli stabilite de Pavel nu erau ideile lui, ci porunci ale Domnului, prin el. Testul spiritualității noastre astăzi este același.

Biserica nu dă învățătură, ea este învățată de Dumnezeu (vers. 38-40)

Este de notat, Cuvântul lui Dumnezeu n-a apărut prin biserică. El a venit către biserică. Pretenția marelui sistem romano-catolic este că biserica – și prin aceasta ei înțeleg autoritățile catolice – este organul care dă învățătură. Nu este nevoie aici să discutăm despre pretenția ei de a fi „biserica”, pentru că este evident din acest pasaj că apostolii sunt izvorul din care a curs apa curată a Cuvântului, și noi îi avem în scrierile lor insuflate – în scripturile Noului Testament. Biserica nu este „colectivul care dă învățătură”, ea este „colectivul care primește învățătură”. Cuvântul lui Dumnezeu vine la ea, iar datoria ei este să se plece în fața Cuvântului lui Dumnezeu.

Testul: dacă țineți cu tărie cuvântul (vers 1, 2)

Cele dintâi cuvinte ale capitolului 15 apar la prima vedere cu totul aparte. De ce, am putea întreba, trebuia apostolul să le facă din nou cunoscut evanghelia unor oameni care o primiseră mai înainte? Era, credem, o mică ironie sănătoasă în cuvintele lui, așa cum fusese și în versetele 37 și 38 din capitolul 14. Așa cum am notat mai înainte de mai multe ori, corinteni aveau idei pline de îngâmfare despre ei înșiși, despre darurile lor și realizările lor, iar Duhul lui Dumnezeu i-a confruntat cu unele realități. Intelectualismul de care erau afectați îi conducea la tăgăduirea sau cel puțin la unele îndoieli cu privire la învierea dintre morți – un adevăr fundamental al evangheliei. Apostolul a trebuit să le prezinte din nou evanghelia. Evanghelia ne mântuiește „dacă ținem cu tărie” mesajul ei. Dacă nu ținem cu tărie Cuvântul, el nu ne mântuiește. Multora nu le place cuvântul „dacă”, totuși el este aici. Este ușor să zici „eu cred” și ca urmare să fii numărat printre credincioși. Dar timpul ne pune la probă. Credinciosul adevărat ține cu tărie; nu însă și cel care nu este în adevăr credincios. Cu această remarcă putem spune tuturor celor care ocupă un loc de creștin: „Evanghelia v-a mântuit și în ea stați.” Prin urmare, cine schimbă și tulbură adevărul evangheliei își taie craca de sub picioare.

Evangelhia ne prezintă fapte: moartea, învierea, arătarea Lui (vers. 3-11)

Evangelhia ne aduce vești despre fapte. Întâi, fapta morții lui Hristos pentru păcatele noastre, așa cum Scripturile au spus mai dinainte, de exemplu Isaia 53.5 și 8. În al doilea rând, cele două fapte ale înmormântării și învierii, care sunt grupate împreună, potrivit Scripturilor, de exemplu Isaia 53.9 și 10. Nu erau întrebări la cel dintâi și al doilea fapt; ele erau cunoscute public. Al treilea nu era cunoscut public, ci era tema proeminentă a predicii apostolice așa cum este scris în Fapte. Acest al treilea fapt era pus la îndoială aici, și de aceea apostolul Pavel le amintește mulțimea mare de martori ai adevărului ei și care încă existau. Citează șase ocazii diferite în care El a fost văzut înviat, ultima fiind cu el, când Domnul era nu numai înviat, dar și în glorie. Lista apostolului nu este terminată, pentru că nu citează nicio ocazie în care S-a arătat femeilor credincioase. Totuși el însuși a venit la sfârșitul unei lungi liste de martori, și aceasta îi reamintește de faptul că, pe când ceilalți apostoli îl vedeau pe Domnul lor înviat, el era un împotrivor și un persecutor, cel puțin în inimă. Gândul acesta îl smerea și îl făcea să se simtă nevrednic să fie numărat printre apostoli. În același timp aceasta îi umplea inima cu o semnificație deosebită a harului lui Dumnezeu – har care nu numai că l-a chemat, dar l-a și condus într-o viață de lucrare pentru Domnul său, mai din plin decât toți ceilalți. Iar în ce privește mărturia lor nu era deosebite. Atât cei doisprezece, cât și el însuși au predicat la fel evanghelia lui Hristos înviat. Corintenii nu auziseră o altă evanghelie de pe buzele lor. Ei au crezut în Hristos înviat.

Dacă n-ar fi înviat Hristos (vers. 12-19)

Întregul adevăr referitor la înviere depinde de învierea lui Hristos, cum arată versetul 12. Cum ar putea fi tăgăduită învierea, odată ce Hristos a înviat? Cu toate acestea apostolul începe să susțină adevărul învierii, într-o anumită ordine. Întâi ia presupunerea că în final nu este înviere și arată rezultatele logice care ar urma. Acestea sunt date în versetele 13 până la 19. Desigur, dacă nu este înviere, atunci nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, ce ar fi atunci? Atunci un șir întreg de rezultate ar urma în mod necesar. Atunci predicarea apostolilor ar fi zadarnică, pentru că ar trebui să ajungă convinși că predicase nu un fapt, ci un mit. Credința lor, de asemenea, ar fi fost zadarnică, pentru că au crezut un mit. Aceasta explică remarca de la sfârșitul versetului 2: „Credința în zadar” despre care este vorba acolo nu se referă la o credință de un fel inferior sau incompletă, ci la o credință care s-ar baza pe un obiect nedemn sau fals. Apoi mai departe, ar fi însemnat că apostolii nu erau martori adevărați, ci mincinoși, iar corintenii înșșiși, cu toată credința lor în această mărturie, ar fi fost încă în păcatele lor. Ar fi însemnat că acei dintre credincioși – unii dintre ei corinenți – care muriseră n-au intrat în fericire, ci au pierit. În adevăr, ar reduce orice beneficiu sau speranță care vin de la Hristos la lucrurile care se limitează la această viață. Ce tragedie! Orice speranță strălucitoare a unei eternități de glorie s-ar stinge în noaptea morții din care nu mai este trezire. Tot ce ne-ar putea da Hristos este redus treptat la un exemplu bun, care, dacă este urmat, ar îmbunătăți ceva viețile noastre scurte în această lume. Nu este exagerare în aceste cuvinte: „am fi mai de plăns decât toți oamenii”. Desigur, am fi! Fiecare creștin care este demn de acest nume a întors spatele de bunăvoie plăcerilor lumii. Este într-o poziție de tăgăduire de sine, orice ar fi fost el, de plăcerile care vin din trăirea în poftele lui, în vederea unui viitor care de fapt nici n-ar exista. În cazul acesta am fi în adevăr cum e câinele din fabulă, care lasă bucata din gură pentru a-i apuca umbra. Toată lumea are cel puțin plăcerile păcatului, în timp ce noi suntem înșelați în amândouă lumile.

Hristos, cel dintâi rod al celor adormiți (vers. 20)

În versetul 20 apostolul se întoarce de la raționamentele negative la un argument pozitiv. Pornește acum de la faptul glorios că Hristos a înviat dintre cei morți, înviat ca Cel dintâi rod al sfinților care au adormit. Sfinții sunt rodul următor din aceeași înviere. Acest adevăr important este expus pe deplin în partea din urmă a capitolului; este inclus aici în folosirea cuvântului „cel dintâi rod”. Nimeni n-ar prezenta un cartof ca fiind cel dintâi rod al recoltei grâului, sau chiar o prună ca cel dintâi rod al culturii mărului. Ar fi ceva nepotrivit. Dar aici nu este nimic nepotrivit. Deși Hristos este Dumnezeu, totuși El a devenit Om și ca Om înviat este Cel dintâi rod al celor care au murit în credință. Învierea Lui trebuie să cuprindă învierea tuturor celor care sunt ai Săi.

Moartea prin Adam, învierea prin Hristos (vers. 21-23)

Punctul acesta este de așa importanță încât continuarea argumentelor este întreruptă pentru moment și este subliniată această idee în versetele 21 până la 23. Moartea a fost introdusă prin om, și tot așa cum învierea, prin Om. Adam a adus moartea și toți câți sunt în el, adică urmașii lui, sunt sub sentința morții. Hristos a adus învierea și toți câți sunt din El „vor fi făcuți vii” sau „aduși la viață”. Această aducere la viață este distinctă, pentru cei care sunt ai lui Hristos. Deși cei nedrepti vor fi înviați, învierea lor nu va fi pentru aducerea la „viață”. Cei sfinți vor intra în ceea ce este adevărata „viață”. Cât de complet și glorios a fost răspunsul lui Dumnezeu față de păcatul omului! Dar în înviere este de observat o ordine: „fiecare la rândul cetei lui”. Hristos a înviat cel dintâi dintre morți. După aceea, la venirea Sa, toți care sunt ai Săi vor învia dintre cei morți, lăsând pe cei nemântuiți morți în mormintele lor.

El trebuie să împărățească (vers. 24-26)

Și „atunci va fi sfârșitul”, când morții nemântuiți vor fi înviați, deși nu aceasta este precizat aici, dar se include în versetul 26. Dacă citim Apocalipsa 20.11 – 24.4, vedem că moartea este distrusă când morții necredincioși sunt înviați.

Dumnezeu va fi totul în toți (vers. 27, 28)

În acest pasaj este arătat clar că sfârșitul la care se va ajunge datorită învierii înseamnă subjugarea completă a oricărei puteri vrăjmașe, încât totul să fie supus lui Dumnezeu, care trebuie să fie totul în toți. Aceasta ne aduce la starea eternă despre care se amintește în 2 Petru 3.13 și se descrie ceva mai mult în Apocalipsa 21.1-5. Împărăția milenară va servi scopului pentru care a fost rânduită. În ea se va găsi perfecțiunea guvernării, și nu se va sfârși până ce ultimul dușman va fi învins.

Fiul n-a fost inferior Tatălui pe pământ și nu va fi în eternitate (vers. 28)

Când scopul acesta este atins, întreaga lucrare de răscumpărare și noua creație se vor arăta, atunci Fiul va da Tatălui împărăția. Devenind Om, Fiul a luat un loc de supunere, și acest loc El îl reține pentru eternitate: dovadă sigură că El a luat acest loc de Om pentru totdeauna. Supunerea, să ne amintim, nu aduce în mod necesar cu ea inferioritatea. Fiul n-a fost cu nimic inferior Tatălui când era aici pe pământ, nici nu va fi în eternitate. În starea eternă Dumnezeu va fi totul și în toți; dar desigur, Duhul lui Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu sunt egali cu Tatăl.

Fiul totuși reține locul Său în omenire, Capul și Sustinatorul noii creații, care există ca rod al lucrării Sale; aceasta garantează că noua creație nu va fi atinsă de rău, ci va rămâne pentru totdeauna în splendoarea ei originală. Înainte de a trece mai departe, să notăm acest contrast: în timp ce tăgăduirea învierii are ca rezultat logic că ne lasă în păcatele noastre și în mizerie fără speranță, faptul învierii, împlinită în Hristos, ne duce în starea eternă de glorie.

Consecințe practice ale învierii (vers. 29-34)

Versetele 20-28 sunt într-un fel o paranteză și de aceea versetul 29 reia firul de la versetul 19. „Altfel, ce vor face...?” Mare parte dintre cei care au murit printre creștinii de la început căzuseră martiri, și de aceea apostolul îi vede pe cei noi veniți în adunare ca pășind prin botez în locul celor care căzuseră, devenind astfel ținta dușmanilor. Erau foarte curajoși; dar, desigur, fără rațiune și fără a fi necesar, dacă nu ar fi o înviere a morților. Interpretarea versetului 29 este confirmată de versetul 30. De ce să se expună primejdiei apostolul și însoțitorii lui, dacă nu este înviere? Și punând această întrebare, el nu-și permitea o simplă figură de vorbire. Era un fapt greu, un fapt pe care-l trăia zilnic. Nu mult timp înainte trecuse prin răscoala îngrozitoare din teatrul efesienilor, cum este istorisită în Fapte 19, când oamenii luptau împotriva lui ca niște fiare sălbatice, și viața îi era în primejdie în fiecare zi. Ar fi fost fără rațiune să trăiești o astfel de viață! Dacă n-ar fi faptul învierii, cineva ar putea mai bine adopta lozincă lumii fără Dumnezeu: „Să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri!” În felul acesta încă odată ajungem la rezultatul logic al înlăturării adevărului învierii. Nu numai că rămânem ca cei mai de plâns dintre oameni, dar suntem lăsați cu nimic mai bun decât ar fi satisfacerea plăcerilor noastre animalice. Ajungând la acest punct, apostolul se îndreaptă direct către corinteni. Ei fuseseră înșelați, și orice învățătură rea are o reacție în viața morală. Dacă gândim greșit, nu putem acționa bine. Aceasta aruncă lumină asupra imoralității dintre ei, condamnată în capitolele 5 și 6. Punând la îndoială învierea trupului, ei au căzut mai ușor în păcate care aduc necumpănare față de trup. Aveau nevoie să se trezească așa cum se cuvine și să primească în adevăr cunoștința lui Dumnezeu.

Nebunule, ce semeni tu... (vers. 35, 36)

Dar corinteni, deși având atât de puțină cunoștință a lui Dumnezeu și a dreptății, erau oameni care își apreciau propriile raționamente: de aceea două întrebări care în mod sigur aveau să vină de pe buzele lor sunt anticipate în versetul 35. Cea dintâi întrebare este „cum?” și a doua „cu ce?”. Răspunsurile la aceste întrebări ocupă practic restul capitolului. A doua întrebare – fiind poate mai clară – are întâi răspunsul. Raționalismul se dovedește iar și iar o mare primejdie pentru credincioși. Începând în credință, unii sunt înclinați să continue viața pe baza simplei rațiuni, neținând seama că lucrurile lui Dumnezeu (așa cum ne-a spus capitolul 2) sunt atât de adânci încât depășesc în întregime cea mai mare rațiune umană. Nimic altceva nu răstoarnă mai mult gândirea umană ca învierea, așa cum se poate vedea când cineva ascultă numai puțin spuselor „teologilor liberali”. Nu se poate să nu aflăm ce gândesc acești teologi liberali despre Dumnezeu, pentru că ei vorbesc destul de mult. Aici vedem ce gândește Dumnezeu despre ei. El îi dă deoparte cu un singur cuvânt: „Nebunule!” Acest singur cuvânt este tot atât de inspirat ca și Ioan 3.16. Totuși apostolul Pavel scria unor sfinți, chiar dacă ei erau infectați de această nebunie ciudată care s-a dezvoltat atât de nebunește printre teologii liberali de astăzi. Deci, după ce le-a spus că aceasta este nebunie, el merge mai departe ca să răspundă întrebărilor.

Fiecare își are propriul trup de înviere (vers. 37-41)

Natura însăși ne dă o asemănare izbitoră în această privință, așa cum și Domnul a folosit-o mai înainte pentru Sine Însuși. Când El a spus: „Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24), vorbea despre moartea și învierea Sa. Aici aceeași asemănare este folosită, dar cu o aplicație diferită. O sămânță este semănată în pământ, totuși, deși identitatea ei este păstrată, ea apare cu un trup foarte diferit. Ghinda este îngropată, dar un stejar răsare. Fiecare sămânță are ceea ce putem numi trupul ei special de înviere cu care se arată. Însemnătatea acestui fapt este clar. Trupul mort al celui sfânt este pus în mormânt; la înviere va fi foarte diferit, totuși cu identitatea lui păstrată. Natura ne învață din nou că aceasta nu prezintă vreo greutate înaintea lui Dumnezeu, pentru că El are resurse infinite. Să privim la varietatea care se vede în creație. Sunt diferite feluri de trupuri – de oameni, animale, pești, păsări; și între ele sunt de asemenea multe deosebiri de trupuri. Și sunt trupuri cerești – despre care acum știm prea puțin – și trupuri pământești, pe care le știm mai bine. Probabil este adevărat că nu există două stele în toate privințele la fel.

Semănat trup sufletesc, înviază trup spiritual (vers. 42-44)

Aceasta ne conduce la declarația minunată a versetelor 42-44. Trupul semănat în mormânt este caracterizat de stricăciune, necinste, slăbiciune, lucruri sufletești – dacă ne putem exprima în felul acesta, deoarece cuvântul „natural” înseamnă literal „sufletesc”, ceva potrivit pentru sufletul ..., și nu pentru spirit. Este înviat în neputrezire, glorie, putere, și un trup spiritual, nu sufletesc. Identitatea este păstrată, după cum mărturisesc cuvintele repetate de patru ori: „este semănat... este înviat”. Cu toate acestea situația în care se găsește este cu totul de alt fel. Aceasta răspunde la întrebarea: „Și cu ce trup vin ei?”

Cum învie morții (vers. 45-49)

Cea dintâi întrebare din versetul 35: „Cum învie morții?” primește un răspuns deplin în versetele 45 până la 54. În această întrebare sensul cuvântului „cum” pare să fie „în ce stare” și nu „în ce fel” sau „prin ce mijloace”. Altminteri n-ar fi un răspuns satisfăcător la întrebarea din acest capitol. Dacă Dumnezeu ar fi binevoit să explice în ce fel sau prin ce proces va învia El morții, noi n-am putea înțelege, pentru că explicarea ar trece dincolo de noi. Așa cum este, noi avem un răspuns. În câteva cuvinte – vom fi înviați după chipul lui Hristos ceresc.

Contrastul dintre cel dintâi Adam și cel de al doilea Adam (vers. 45-47)

Pentru a avea un înțeles trebuie să vedem contrastul dintre cei doi Adami, cel dintâi și cel din urmă. Cel dintâi a fost făcut un suflet viu, așa cum ne spune Geneza 2. Cel din urmă este de un ordin cu totul diferit. Deși Om adevărat ca și cel dintâi, El este Duh dătător de viață. Unul este deci „natural” sau „sufletesc”. Celălalt este spiritual. Ne-am fi așteptat ca Acel spiritual să fi fost înaintea celui sufletesc, ca timp. Dar nu este așa, după cum arată versetul 46. Cel dintâi Adam a fost făcut un suflet viu prin suflarea divină. Prin urmare, era „sufletesc” și avea un trup „natural” sau „sufletesc” (vers. 44) care era „pământesc”. S-a înmulțit din plin; dar tot ce venea din el a fost pământesc, așa cum era el (vers. 48). Ultimul Adam este în contrast cu cel dintâi. Deși Om adevărat, fiind un Duh dătător de viață, el este Dumnezeu. El este „Domn al cerului”. El este nu numai Om – „al doilea Om” cum se precizează în versetul 47 – El este Adam, adică El este întemeietorul și Capul unui nou

neam. Și El este Cel din urmă Adam, pentru că El nu va fi niciodată urmat de un alt cap. În El Dumnezeu Își are perfecțiunea și finalitatea. Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta! Noi suntem printre cei cerești care aparțin Lui. Să fie subliniat în gândurile noastre că El este nu numai „Cel din urmă Adam”, ci și „Cel de al doilea Adam”. Expresia aceasta arată că între Adam și Hristos nici un om n-a mai fost socotit. Cain n-a fost al doilea om; a fost numai Adam reprodus în cea dintâi generație. Așa erau toți oamenii – numai Adam reprodus în generațiile lor variate. Dar când S-a născut Hristos, El n-a fost o reproducere a lui Adam. Prin „nașterea din fecioară” sub lucrarea Duhului Sfânt moștenirea a fost ruptă, un Om nou și original a apărut, vrednic să fie numit „al doilea Om”. El, la rândul Său, devenind Capul unui nou neam de oameni, rămâne ca „Cel din urmă Adam”.

În înviere vom purta chipul Celui ceresc (vers 47-49)

Ne-am început viața ca niște copii ai lui Adam, cel din țărână, purtând chipul lui. Aduși la Hristos, am ajuns supuși lucrării divine, și ne-am văzut transferați de la ce este țărână la ce este ceresc. Această transferare totuși n-a atins până acum trupurile noastre, pentru că încă purtăm chipul celui pământesc, și prin urmare trupurile noastre se strică, sunt supuse morții și mormântului. La înviere vom purta „chipul Celui ceresc”. Avem să fim făcuți asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, nu numai în ce privește caracterul nostru, ci și trupurile noastre. Fapt prea glorios! Cum vor învia cei morți? Într-o stare de perfecțiune și glorie de felul acesta! Să nu trecem cu vederea faptul că, deși trebuie să așteptăm realizarea acestei perfecțiuni, nu avem de așteptat ca să fim sub conducerea capului Celui din urmă Adam, ca să fim uniți cu Cel de al doilea Adam. Sfârșitul versetului 48 nu spune: „așa vor fi și cei cerești”, ci „așa sunt cei cerești”. Noi suntem cerești. Nu este minunat? Suntem înclinați să dăm înapoi de la această poziție? Simțim că implicațiile ei sunt foarte dominante și ne aduc cerințe cărora nu le putem face față? Să ne ferim de a tăia în bucățele adevărul pentru a-l potrivi cu felul nostru de a umbla. O purtare care este joasă, carnală, pământească, lumească, nu se potrivește celor ce sunt cerești.

Putrezirea nu poate moșteni neputrezirea (vers. 50)

Cu versetul 50 apostolul Pavel trece la gândul clipei minunate când schimbarea de la lucrurile cerești va atinge și trupurile noastre. Vom moșteni împărăția în aspectul ei ceresc și noi înșine vom fi acolo unde este neputrezirea absolută. Nu putem intra acolo în starea noastră prezentă de „carne și sânge”, de care este atașată putrezirea.

Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați (vers. 51)

„Iată, vă spun o taină”, zice apostolul. Aceste cuvinte arată că el va face cunoscut ceva nedescoperit până atunci. Că avea să fie o înviere a morților, că Domnul va veni, se știa de către ei. Ei nu știuseră până atunci că, la venirea Domnului, El va învia pe cei morți sfinți, într-o condiție de neputrezire glorioasă și va schimba în aceeași condiție pe cei sfinți care vor fi în viață. Se pare că sfinții din zilele Vechiului Testament înțelegeau învierea ca fiind pentru cei morți, la o viață glorioasă pe pământ. Sigur este că ei nu știau încă de învierea dintre cei morți, de care cei credincioși se vor bucura la venirea Domnului. Până ce a venit la lumină adevărul despre chemarea cerească a sfinților, a chemării adunării, nu era timpul să fie cunoscut adevărul deplin despre înviere. Această ordine progresivă a doctrinei se poate observa în tot Noul Testament. Acum taina este descoperită. Nu toți vom „adormi” (adică: vom muri), dar toți vom fi schimbați, atât cei vii cât și cei morți, într-o clipă, când Domnul va veni pentru sfinții Săi. Schimbarea va face ca tot ce este muritor și putrezitor în noi să fie înghițit de viață și de victorie. „Toți vom fi schimbați”, notați, „într-o clipă (gr. atom), într-o clipeală de ochi” – nu în multe sau cel puțin câteva clipe diferite, cum ar fi cazul dacă ar fi o răpire parțială sau serii de răpiri parțiale – adunarea este destinată să intre în glorie.

Îmbrăcați în neputrezire și în nemurire (vers. 52, 53)

Schimbarea aceasta măreață va fi făcută deodată prin puterea lui Dumnezeu, la „cea din urmă trâmbiță”. În versetul 29 cei credincioși erau văzuți ca niște soldați pășind în rânduri prin botez ca să ia locul camarazilor lor care căzuseră. În versetul 52 îi vedem pe toți – fie încă în rânduri, fie în afară, prin moarte – aduși într-o clipă, la cea din urmă trâmbiță, dincolo de moarte și putrezire. Lupta lor va avea sfârșit. Nu vor mai avea niciodată nevoie de sunetul trâmbiței! În ce ne privește, cele spuse în Isaia 25.8 se va împlini când vom fi schimbați trupește într-o stare de imortalitate și neputrezire. Aceasta dovedește ce am spus mai înainte. Vechiul Testament are în vedere exercitarea pe pământ a puterii victorioase de înviere. Cele spuse prin apostol aduc la lumină un înțeles mult mai deplin, care rămăsese ascuns în acel verset până a venit ziua să fie descoperit prin evanghelie. Când sfinții ajung la chipul Celui ceresc, moartea va fi înghițită într-o victorie pe care nimeni n-o poate tăgădui. Acest test, notați, nu vorbește despre „răpire”, luarea sus a celor sfinți. Pentru aceasta trebuie să ne ducem la cele spuse în 1 Tesaloniceni 4.

Victoria lui Hristos este și a noastră (vers. 54-57)

Frumusețea felului în care se va desfășura măreața victorie în acea zi îl face pe apostol să izbucnească în veselie. El aruncă o provocare triumfătoare morții. Este un fapt, victoria este de pe acum a noastră. Ea a fost câștigată în învierea lui Hristos, cum s-a dovedit pe deplin în acest capitol. Învierea sfinților este în întregime rezultatul acestei victorii a Lui, și noi o putem trata ca fiind fapt împlinit. Victoria este a noastră astăzi – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

De aceea: să trăim în lumina adusă prin înviere (vers. 58)

Cu cât de mare putere vine îndemnul de la închiderea acestui capitol! „De aceea”. Dincolo de acest cuvânt este greutatea adevărului glorios stabilit în cele 57 de versete dinaintea ale capitolului. Pentru că toleraseră unele îndoeli cu privire la adevărul învierii, ei trebuie să fi ajuns nestabili, ușor de influențat, leneși și înclinați să subscrie acestor cuvinte: „Să mâncăm și să bem căci mâine vom muri!” Învierea totuși este un fapt sigur, glorios. Hristos a înviat; și noi, având caracterul Său ceresc, avem să fim uniți cu El în asemănarea Lui cerească. Așa fiind lucrurile, de aceea statornicia de nemîșcat devine a noastră. În loc să ne pierdem timpul cu mâncarea și băutura, avem să prisosim în lucrarea Domnului, știind că nimic făcut în adevăr pentru El nu va fi pierdut. Totul va fi găsit din nou ca rezultat în lumea învierii. Trăim noi în lumina lumii acestei învieri? Putem recita corect crezul și să avem învierea ca un articol deosebit de însemnat în el; dar dacă sufletele noastre îl au înaintea lor pe deplin, vom fi lucrători sânguincioși și neobosiți în serviciul Domnului, așa cum Îi va plăcea Lui să ne îndrume.

Colecta de bani pentru sfinți (vers. 1-4)

Ultima îndrumare a apostolului în această epistolă se referă la colecta care se făcea în acel timp pentru sfinții săraci din Iudeea. Astăzi în multe cercuri religioase banii sunt deseori cea dintâi temă. Aici este cea din urmă. Totuși vine și ea, și sunt date îndemnuri de o valoare care rămâne. În versetul 2 este recomandată darea sistematică, nu la întâmplare. De asemenea, Dumnezeu așteaptă darea în proporție cu prosperitatea pe care El ne-a dat-o. În zilele de altădată Dumnezeu fixase darul de zece la sută. El n-a fixat nici o proporție pentru noi care suntem sub har; dar vom auzi un cuvânt deosebit de serios la scaunul de judecată, dacă noi suntem sub standardul rânduit sub lege. Dacă toți credincioșii ar practica dăruirea sistematică și în proporție cu ce am prosperat, n-ar fi problemă bănească în legătură cu lucrarea Domnului. Împărțirea în capitele s-ar putea să ne lipsească de legătura care este între capitolul 15.58 și 16.2.

Un slujitor este responsabil numai față de Domnul (vers. 5-12)

Cuvintele de încheiere care urmează, referitor la unele lucruri personale, și versetele 5-12, au lumină deplină dacă le comparăm cu istoria din Fapte 18.24 – 20.6. Apostolul Pavel scria din Efes, în mijlocul unei lucrări mari, cu mulți adversari, a căror opoziție a culminat în marea răsccoală din teatru. Apolo fusese înainte de Pavel la Efes și după ce a fost învâțat mai bine în Calea Domnului prin Acuila și Priscila, a vizitat Ahaia, unde era situat Corintul. Pavel venise la Efes în timp ce Apolo era la Corint, dar în acest timp Apolo plecase din Corint. Între timp, Pavel se gândea să treacă prin Macedonia și să viziteze Corintul în trecere. Această vizită în Macedonia s-a înfăptuit, cum se istorisește în Fapte 20, deși cea de a doua epistolă arată că vizita lui la Corint a fost amânată. A rugat pe Apolo să le facă o altă vizită, dar acesta n-a venit deloc. Observăm de aici că dacă Dumnezeu ridică un slujitor, acesta este responsabil numai față de Domnul care i-a încredințat o lucrare, și nici chiar față de un apostol. Pavel nu avea autoritate peste Apolo. Faptul că îl ruga să se ducă arată că nu avea sentimente de gelozie față de acest om de curând dăruit, care apăruse deodată. Faptul că Apolo simțea că nu trebuia să se ducă la Corint în această conjunctură probabil dovedea că din partea lui nu era nici o dorință să iasă în față ca să mărească flăcările acelor din partide care ar fi spus: „Eu sunt al lui Apolo”.

Toate să se facă în dragoste (vers. 13, 14)

Corintenii nu fuseseră veghetori. Fuseseră clătinați în ce privește credința evangheliei. Se purtaseră mai mult ca niște copii slabi decât ca oameni puternici. De aceea îndemnurile concrete din versetul 13. Trebuie să ținem aceste îndemnuri în legătură cu versetul 14, altfel am putea greși. Toate lucrurile trebuie făcute „cu dragoste”, altfel bărbăția și puterea noastră ar degenera în ceva firesc sau chiar brutal. Bărbăția și puterea creștină exersate în dragoste sunt potrivit gândului lui Dumnezeu și sunt farte puternice.

Slujind sfinților, slujim lui Hristos (vers. 15, 16)

Versetul 15 dă o anumită lumină despre slujire. Cei din casa lui Ștefan „s-au dedicat ei înșiși sfinților spre slujire”. Ei erau gata să slujească sfinților, realizând că în felul acesta slujeau lui Hristos în mădularele Sale pe pământ. Puteau fi lucruri comune și banale într-o astfel de lucrare, dar ea era făcută pentru Hristos. O astfel de slujire nu este prea obișnuită, mă tem. Ea primește menționare și recomandare în versetul 16. Ea exemplifică, gândim, ce înseamnă cuvântul „ajutorări” menționat printre darurile din capitolul 12.28.

Maranatha (vers. 21-24)

Cele trei versete de încheiere sunt o îmbinare de solemnitate și har. Corintenii erau plini de daruri, dar deficienți în ce privește dragostea. De aceea avem versetul 22. Mulți dintre noi sunt asemenea corintenilor. Să punem la inimă că dragostea este ceea ce contează. A nu iubi pe Domnul Isus înseamnă un blestem la venirea Sa, când orice mărturie va fi pusă la test. Maran-atha nu este cuvânt grecesc, ci aramaic, și înseamnă „Domnul vine”. Pentru cei care iubesc pe Domnul este o provizie plină de har de la El și o revărsare de dragoste de la cei care sunt ai Săi, cum se vede în salutările de încheiere pline de căldură ale apostolului Pavel.

clickbible.org